

UFOAIKA

N:o 1 • 1972

2:20

AVARUUS ➤ UFOT JA HUMANOIDIT ➤ PARAPSYKOLOGIA ➤ OKKULTISMI JNE.

Tässä numerossa mm.:

SYKSYN UFOT SUOMESSA

SUOMEN MERKILLISIN MIES

HUMANOIDI VAI IHMINEN?

MITÄ TAPAHTUU VUONNA 1972?

SYTTYYKÖ AASIASSA SOTA?

UUDEKSEN MERKITTÄVIN TAPAHTUMA

SUOMI 1972: VAALIT, UUSI HALLITUS, KEKKONEN

EUROOPPALAINEN PARAPSYKOLOGIA

VENÄLÄISTEN HÄMMÄSTYTTÄVIÄ

LÖYTÖJÄ

SAVON IHMEMIES

RADIOSIGNAALEJA AVARUUDESTA

UFO MERELLÄ

»Ehdottomasti lukemisen arvoinen ja erittäin ajankohtainen kirja meidän aikamme ehkä 'polttavimmasta' kysymyksestä.»

Hufvudstadsbladet

**Tapani
Kuningas**

Ufojen jäljillä

3. painos 16. tuhat

Kirja kertoo hämmästyttävimmistä ufo-havainnoista mitä maailmassa on tehty ja kuvaa Suomen huomattavimpia ufo- ja humanoidi-ilmiöitä parin viime vuoden ajalta. Se kertoo ufojen merkillisistä vaikutuksista ihmisiin, autoihin ja sähkölaitteisiin ja kuvaa kummallisia katoamistapauksia. Se selittää miten ufoja tutkitaan ja käsittelee kysymyksiä, mitä ufot ovat ja mistä ne tulevat. Valokuva ja piirroskuvitus. — Ovh. 14/19 mk.

KIRJAYHTYMÄ

N:o 1 1972

UFOAIKA

ilmestyy joka kuukausi,

kuukauden 1. päivänä.

Toimitus ja konttori:

PL 914, 00101 Helsinki 10.

Päätoimittaja: Tapani Kuningas.

Kustantaja: Kustannus Oy Jaanes.

Painopaikka: Tampereen Arpatehdas.

Kirjoitusten ja kuvien lainaaminen sallittu lähde mainiten.

SISÄLLYS:

Elämme ufoaikaa	3
Kuvia tuntemattomista maailmoista	4
Suomen merkillisin mies	6
Ufo merellä	10
Mustapukuisten miesten mysteerio	12
Mitä tapahtuu vuonna 1972?	14
Syksyn ufot Suomessa	16
Salaperäisiä radiosignaaleja avaruudesta	19
Kävelyä hehkuvilla hiilillä	20
Eurooppalainen parapsykologia tänään ...	22
Otto Häkkinen — Savon ihmemies	25
Uusia kirjoja	28
Kirjeitä	31

ELÄMME UFOAIKAA

Muutamia huomioita siitä ajasta, jossa nyt elämme:

Vuosi 1972. Se on ensinnäkin ufojen suhteen hyvin mielenkiintoinen. Keväällä tulee kuluneeksi 75 vuotta salaperäisten ilmalaivojen esiintymisestä Amerikan taivaalla ja 55 vuotta Fatiman ihmetapahutumista. Kesällä (24. 6.) puolestaan lentävät lautaset »täyttävät» 25 vuotta. Suomalaisista merkkitapauksista mainittakoon, että maamme ensimmäiset ufokirjat ja ensimmäinen ufoyhdistys (Interplanetistit ry. — Interplanetisterna rf.) syntyivät 10 vuotta sitten. Kun lisäksi tiedetään odottaa — 5-vuotisen periodin mukaisesti — suurta kansainvälistä ufoaaltoa, voidaan todellakin sanoa, että tämä vuosi tulee ilmeisesti olemaan huomattava virstanpylväs ufojen historiassa.

Vuosi 1972 on muutenkin erityisen huomionarvoinen. Monet selvänäkijät, ennustajat, erilaisten sanomien vastaanottajat jne. ovat (usein täysin toisistaan tietämättä) päätyneet siihen tulokseen, että tänä vuonna tulee sattumaan maailmanhistoriallisestikin hyvin merkittäviä tapahtumia. Jo vuosia sitten he ovat kertooneet, että suuret inhimilliset katastrofit alkavat juuri vuoden 1972 aikana; ja jos tarkastelemme nykyistä tilannetta maailmassa, eivät tällaiset ennustelut tunnu mitenkään mahdottomilta. Voimme

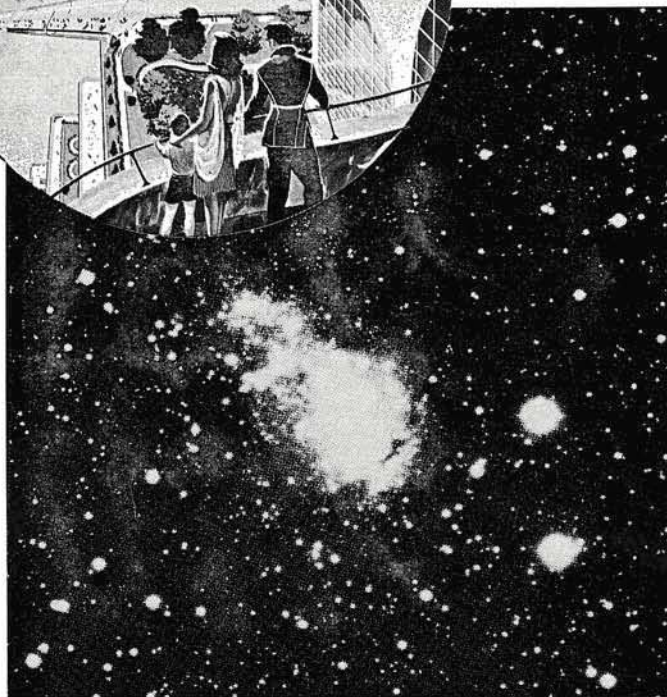
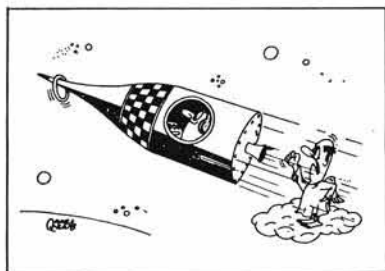
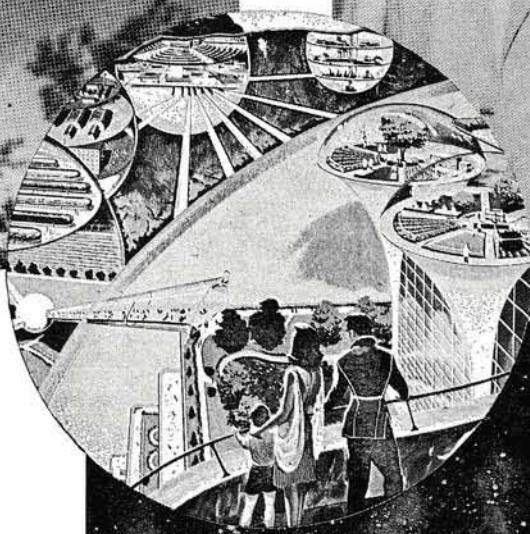
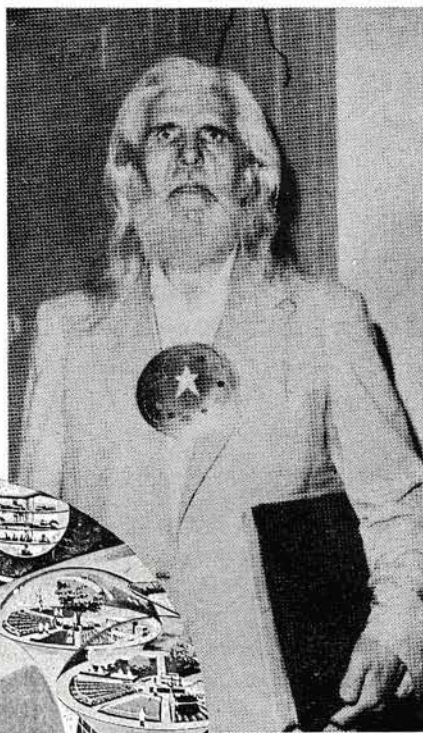
vain toivoa, etteivät kaikkein synkimmät tulevaisuudenkuvat toteutuisi.

Vielä eräs tyypillinen ajassamme vaikuttava piirre. Ihmiset ovat viime aikoina — vuosi vuodelta — tulleet yhä kiinnostuneimmiksi erilaisista tuntemattomista ilmiöistä. Tämä alue on hyvin laaja: ufot, humanoidit, parapsykologia, parafysiikka jne. ovat vain eräitä oksia tuossa suuressa mystisessä puussa, jonka varjo on kautta aikojen vaikuttanut ihmiskunnan elämään. Aika ajoin ihmiset ovat tosin yrittäneet hävittää tuon oudon varjon (peittämällä valon), mutta itse puuhun ei kukaan ole voinut koskea. Nyt kun tuon mystisen puun varjo jälleen on todellisuutta — olisi korkea aika pyrkiä tutkimaan itse puutakin; voisimmeko mahdollisesti saada siitä irti joitakin tietoja, voisimmeko käsittää, mistä oikein on kysymys?

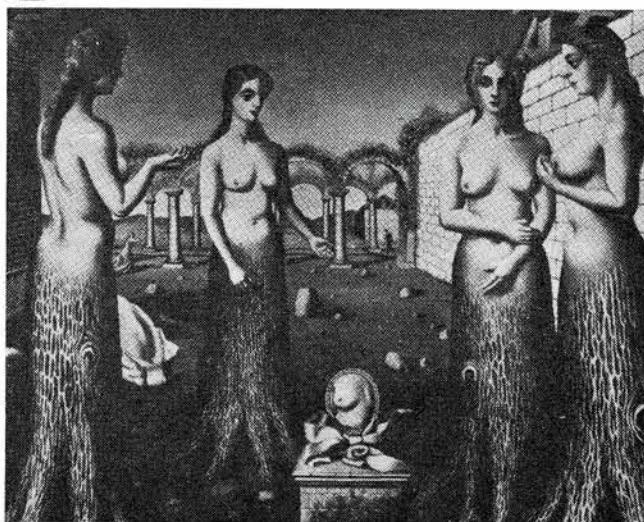
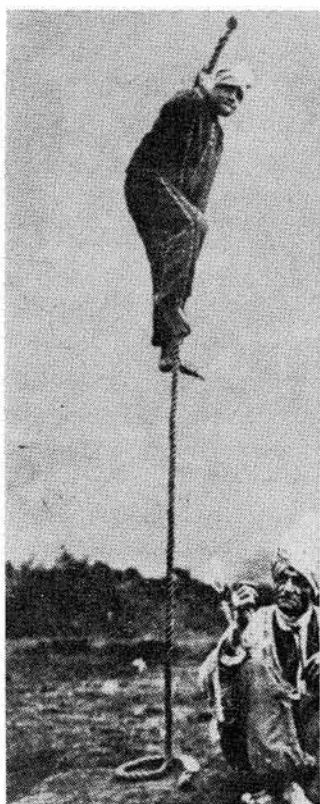
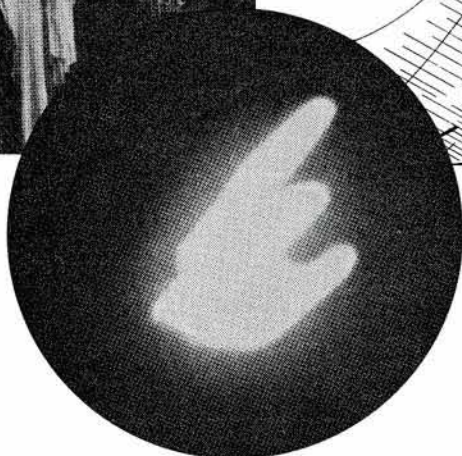
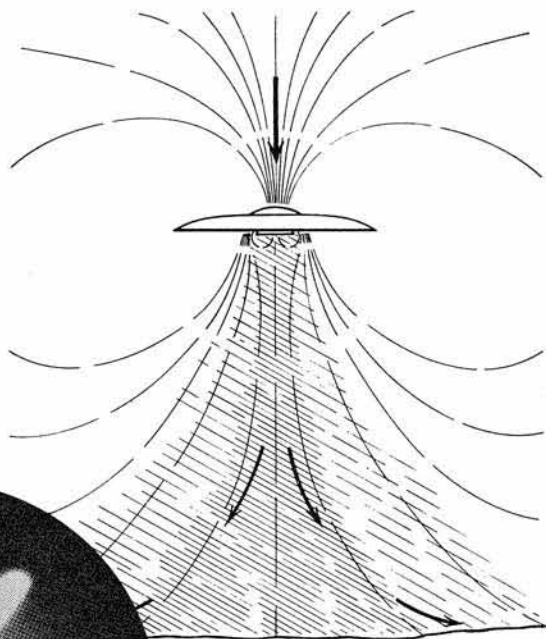
Tämä uusi lehti, Ufoaika, on eräs seurausilmiö, joka liittyy kiinteästi edellä esitettyihin asioihin. Se on konkreettinen esimerkki siitä kehityksestä, jota parhailaan tapahtuu ympärillämme. Yhä useammat ihmiset tulevat huomaamaan, että »todellisuus on tarua ihmeellisempää». Ufoaika ei ole vain lehden nimi: me todella elämme ufoaikaa.

TAPANI KUNINGAS

KUVIA TUNTEMATTOMISTA JOISTA UFOAIKA

MAAILMOISTA, KERTOON JOKA KUUKAUSI

SUOMEN MERKILLISIN

Tämä kirjoitus saattaa tuntua uskomattomalta, sillä se kertoo todella hämmästyttävästä ihmisestä. Itse asiassa hänen kokemuksistaan ja tiedoistaan voisi kirjoittaa kymmeniä kirjoja. Hän, **MARKUS RÄSÄNEN**, sanoo omasta elämästään: »Se on ollut kuin satua». Seuraavassa esitettävät asiat muodostavat vain eräänlaisen johdannon hänen elämänsä perinpohjaisemalle tarkastelulle, josta saamme esimerkkejä tämän lehden seuraavissa numeroissa.

Markus Räsänen syntyi Viipurissa toukokuun 14. päivänä 1915. Hänen isänsä oli ulkomaalainen ja äitinsä toimi noihin aikoihin mm. Pietarin hovissa tuntien varsin hyvin Venäjän hallitsijasuvun, samoin kuuluisan Rasputinin. Markus-poika joutui kohta vieraisiin käsiin: hän sai savolaiset kasvattivanhemmat, joiden ankara uskonnollisuus sävytti hänen lapsuuden vuosiin. Jo ennen kymmenettä ikävuottaan Markus Räsänen karkasi syntymäkaupunkiinsa Viipuriin, josta hänet kuitenkin pian vietiin takaisin Savoan.

Vaikka Markus Räsänen merkellisimmät kokemukset sijoittuvat vasta toisen maailmansodan jälkeiselle ajalle, osoittautui hän jo lapsuudessaan hyvin poikkeukselliseksi yksilöksi. Monet ihmiset uskoivat pojan omaavan »noidan kykyjä». Hänen kä-

sissään piili jonkinlainen parantava vaikutus ja »ruumiistaan irtautumalla» hän saattoi helposti löytää esim. varastetut tavarat ja kaikenlaiset kadonneet esineet.

Jo ennen toista maailmansotaa Markus Räsänen ennätti toimia hyvin monenlaisissa ammateissa ja hän näytti kaikessa onnistuvan muita paremmin (joka tietenkin aiheutti toisissa kateutta). Hän oli erityisen kiinnostunut radio- ja sähkötekniikasta. Kun sota sitten syttyi, hän palveli armeijaa viestitehtävissä. Tosin sotatouhut olivat hänelle hyvin vastenmielisiä ja hän tiesi myös etukäteen, miten sodassa tulisi käymään. »Hyvä tuuri» seurasi häntä näinäkin vuosina, vaikka hän toisaalta joutui kokemaan kaikenlaisia kärsimyksiä ja seikkailuja (aina vankilatuomioon ja mielentilatutkimukseen saakka).

»Tulemme muualta»

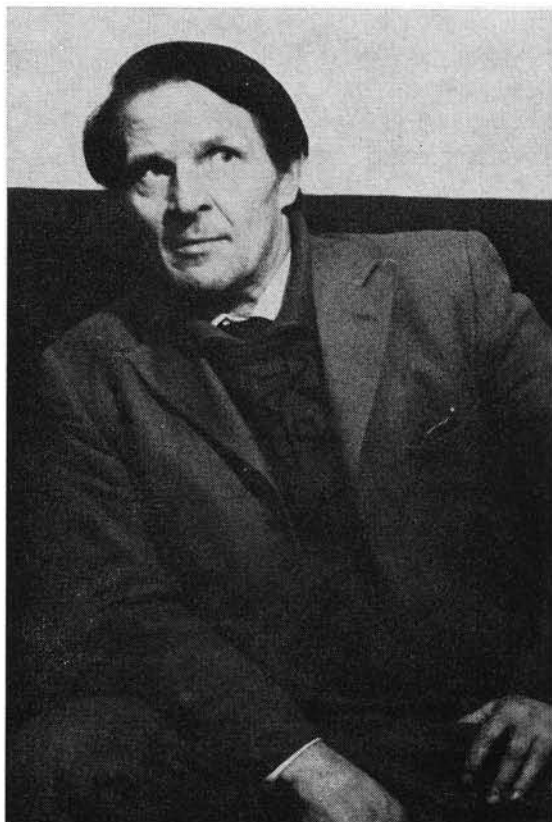
Toisen maailmansodan jälkeen Markus Räsänen muutti Pohjois-Norjaan, Banak-nimiselle paikalle Pårsangenin vuonon eteläpäähän. Saksalaisilla joukoilla oli ollut täällä suuri leirialue, jonka läheisyyteen oli jäänyt monenlaista tavaraa, mm. erilaisia koneita ja laitteita sekä työkaluja. Kesällä 1948 Räsänen tutki ahkerasti näitä alueita ja teki muutamia mielenkiintoisia löytöjä. Kaikkein merkellisintä olivat kuitenkin erään tuntemattoman lentolaitteen vierailut. Silloin tällöin Räsänen näki vuonon rannalla suuren lautasenmuotoisen esineen, joka oli pinnaltaan alumiinin värinen. Hän näki sen nousevan kevyesti ilmaan ja tekevän siellä outoja liikkeitä.

MIES

Tuolloin Räsänen luuli, että kysymyksessä oli joku uusi amerikkalaisten keksintö.

Samalla alueella tapahtui muutakin ihmeellistä. Kerran hänen luokseen tuli outo, hyvin pieni mies, jonka posket ja nenä olivat hyvin leveät, silmät vähän vinot ja iho kuin auringon paahtama. Mies osasi hyvin suomea, ja he keskustelivat jonkin aikaa. Yhtäkkiä outo mies hävisi näkyvistä — häntä ei ollut enää missään. Vähän myöhemmin (heinäkuussa 1948) sama olento tuli uudelleen Räsäsen puheille. Tällä kertaa he lähtivät yhdessä katsomaan alhaalla rannassa olevaa lentolaitetta. Tuntematon olento esitteli Markus Räsäsellemme maassa lepäävän aluksen. Hän sai tietää, että tämä kolmen jalan varassa lepäävä, alle kymmenen metrin läpimittainen kiekko ei ollutkaan kotoisin maan päältä. Olento sanoi: »Me tulemme muualta», mutta ei kuitenkaan ilmaissut lähtöpaikkaansa tämän tarkemmin.

Tämän jälkeen Räsänen tapasi vielä monta kertaa samoja olentoja, humanoidoja. Kontaktien yhteydessä hän sai runsaasti hämmästyttäviä tietoja ja humanoidit auttoivat häntä monella tavalla. Viimeinen tapaaminen oli elokuussa 1949. Tuolloin hän kävi myös lentolautasen sisällä. Pohjapuolella olevasta aukosta mentiin pyöreään huoneeseen, jossa ei näkynyt juuri mitään kalusteita tai laitteita. Suunnilleen keskellä huonetta oli pyöreä pöytä ja sen edessä pari istuinta. Ulkoapäin vaikutti siltä, ettei aluksessa ollut minkäänlaisia ikkunoita, mutta sisältä kuitenkin näki mainiosti ulos. Koko ajan lautasesta kuului pientä suhinaa.

Markus Räsänen, suomalainen kontaktihenkilö.

Aluksessa oli kaksi olentoa, joilla oli yllään tummanruskea, yhdestä kappaleesta tehty ruumiinmuotoinen puku. Toinen olennoista avasi seinästä jonkinlaisen lokeron, josta hän otti esiin joitakin laitteita, muun muassa kypärän, joka pantiin Markus Räsäsen päähän, kun hän istuutui pöydän ääreen. Tämän jälkeen humanoidit kertoivat Räsäsellemme monenlaisia asioita. Hän sai tietää, että häntä »oli pidetty silmällä jo vuosia».

— Minä pistin sen silloin melkein leikiksi, mutta hän sanoi: »Älä epäile sellaista, mikä on tosi. Meillä on kaikki mahdollisuudet.»

— Hän sanoi, että tästä lähtien saan olla aivan huoletta kaikissa tilanteissa, että koskaan ei ole minkäänlaista vaaraa, olipa tilanne minkäläinen hyvänsä. Tämä on pitänyt ehdottomasti paikkansa.

— Ja sitten: jos haluan kehittää fyysisiä ja psyykkisiä kykyjäni, niin ne ovat täysin minun itseni hallittavissa, sillä he vaikuttavat siihen ulkopuolisesti, aivan niin kuin radiolähetin vaikuttaa vastaanottimeen, jos se on viritetty oikealle jakso-luvulle. **Tämän jälkeen on kaikki ollut elämässäni merkillisen helppoa.**

Fakiirien kuningas

Pohjois-Norjassa sattuneitten ufotapausten jälkeen Markus Räsänen pystyi helposti kehittämään omia kykyjään. Hän oli usein yhteydessä humanoideihin — ei tosin enää fyysisesti, vaan suoraan aivojen välityksellä. Räsänen kertoo, että hänen aivoihinsa lähetetään jatkuvasti uusia tietoja (joista monet ovat nykyiselle tieteellemmme täysin tuntemattomia).

Oman ruumiinsa hallitseminen oli kiinnostanut Markus Räsästä pienestä pitäen ja niinpä hän — humanoideilta saamiensa tietojen avulla — kehitti itsensä nopeasti taitavaksi fakiiriksi. Kahleistavapautuminen oli eräs hänen päänumeroitaan, kun hän 50-luvun alussa esiintyi Saame-liiton hyväksi. Sidottiinpa hänet kuinka vahvasti hyvänsä, hän pystyi vapautumaan muutamassa sekunnissa. Räsänen oppi myös poistamaan itseltään kivun tunteen, hallitsemaan verenkierron ja monet muut ruumiin toiminnot. Niinpä hänet voitiin naulata ristille (esim. yhdeksi päiväksi) ja saman aikaisesti työntää hänen ruumiinsa läpi myrkytettyjä piikkejä. Tai hän saattoi olla kuinka kauan hyvänsä alastomana 30 asteen pakkasessa. Tällaiset toimenpiteet eivät vahingoittaneet häntä millään tavalla, eivät vahingoita nykyisinkään.

Räsäsen uskomattomat taidot herättivät 50-luvulla melkoista huomiota, varsinkin hänen kykynsä **pysäyttää sydän** — keneltä hyvänsä. Eräissä lehtikirjoituksissa tätä pidettiin hyvin vaarallisena temppuna. Tosi-asia kuitenkin on, että Räsänen on käyttänyt sydämen pysäyttämistä vain ihmisten

auttamiseksi. Hän on parantanut tällä tavalla monia henkilöitä (varsinkin mielisairaita). Kaiken kaikkiaan: Räsänen oppi helposti tekemään mitä hyvänsä fakiirien, taikureiden, voimamiesten ja voimistelijoiden vaikeimpia temppuja.

Keksintöjä

Humanoideilta saamiensa tietojen avulla Markus Räsänen on pystynyt tekemään myös lukuisia hyödyllisiä keksintöjä. Niistä mainittakoon esim. seuraavat: magnetofonin yksinkertaistaminen, höyrysilitysrauta, ns. pentarefleksi-vastaanotin ja viimeisinpäinä uusi sensaatiomainen polttomoottori (pyörivät männät), joka toimii kaikilla tunnetuilla polttoaineilla ja saavuttaa ainakin 100 000 kierroksen minuuttinopeuden. Moottorin prototyyppi on parhailaan valmisteilla (tunnetulle amerikkalaiselle yhtiölle). Räsänen ei ole tähän mennessä patentoinut ainuttakaan keksintöään; taloudellinen hyöty on mennyt toisille.

Kaikkein merkittävimmät keksinnöt ovat kuitenkin vielä edessäpäin: Räsäsellä on suunnitteilla kymmeniä laitteita, »jotka ovat sikäli uutta, ettei maailmassa ole koskaan ollut sellaisia», kuten hän asian ilmaisee. Eräs mielenkiintoisimmista on laite, jolla tulipalot voidaan sammuttaa hetkessä. Sen periaate on hyvin yksinkertainen: happiatomien ulkoisella elektronikehällä saadaan tietynlaisten energiapulsien avulla muutos, joka tekee hapestalokaasun, jolloin se ei yhdy muihin aineisiin — palaminen lakkaa. Toisenlaisia energiapulsseja voidaan puolestaan käyttää hyväksi lääketieteessä, bakteerien ja viirusten tuhoamisessa. Eräs mielikuvituksellisimmista on laite, jolla ihmisen ajatukset voidaan muuttaa kuviksi.

Kaikkein hämmästyttävin lienee kuitenkin Räsäsen lautasprojekti. **Hän tietää lentolautasten liikevoiman salaisuuden ja**

pystyy rakentamaan laitteita, jotka käyttäytyvät kuin ufot. Periaate on jälleen yksinkertainen, signaaligeneraattorin lähettämät pulssit näyttelevät tässäkin keskeistä osaa. Aluksi hän kokeilee pienillä kapaleilla (2 kg, 4 500 000 elektronivolttia). Esimerkiksi 75 kg:n painoinen laite pystyy lentämään Helsingistä Rovaniemelle 105 sekunnissa. »Se on jo varsin nopea». toteaa Räsänen.

Tulevaisuus

Räsänen asennoituminen eräisiin asioihin on hyvin epätavallista. Esimerkiksi rahalle ja omaisuudelle hän ei anna juuri mitään arvoa. Hän olisi vuosien mittaan voinut koota suuretkin omaisuudet, mutta hän on halunnut vain auttaa ja palvella toisia. Räsänen sanoo: »Kaikki olennot (esim. humanoidit) ovat toinen toisensa palvelijoita». Markus Räsäsellä on ollut kaikkiaan yhdeksän liikettä (radio ja tv) eri puolilla Suomea (mm. Helsingissä, Lappeenrannassa, Rovaniemellä ja Ivalossa), mutta kun hän on saanut kutsun mennä jonnekin muualle, hän on jättänyt liikkeensä koskemattomiksi ja lähtenyt. Liikkeiden omaisuus on sitten aikanaan myyty — huutokaupalla, kun omistajaa ei ole kuulunut takaisin. Nykyisin Räsänen asuu Urjalassa.

Markus Räsänen uskoo, että hänellä on tulevaisuudessa eräitä tärkeitä tehtäviä. Hän on saanut tietää, että lähitulevaisuudessa maailmaa kohtaa **ydinsota**, jonka seurauksena yli 1000 miljoonaa ihmistä kuolee. Tuho olisi paljon suurempikin, mutta onneksi ufot ja humanoidit puuttuvat tapahtumiin ja lopettavat sodan. Tämän »apuharvennuksen» seurauksena elämä maapallolla muuttuu monessa suhteessa muotoaan. Esimerkiksi nykyiset yhteiskunnalliset, poliittiset ja uskonnolliset järjestelmät menettävät merkityksensä. Biologisetkin muutokset ovat huomattavia: kehittyvä uusi ihmisrotu.

EUROOPPALAINEN...

jatkoa sivulta 24

systeemiin sopimattomia, ei olemassaolevia käsitteitä. Sitäkin merkillisemmältä tuntuu, että juuri Neuvostoliitossa tieteellinen tutkimus on päätyntä — vaikei siihen siellä pyritty — todistuksiin hengen ylivoimasta aineeseen nähden ja ihmissielun paljon tunnettua monipuolisimmista kyvyistä ja mahdollisuuksista. Edelleen ovat venäläiset ns. Kirlianvalokuvaustekniikan ja korkeajännitemikroskopian avulla todistaneet että kaikilla elävillä olennoilla on henkiruumis — aura. Tähän mennessä ovat spiritualistit ja teosofit pitäneet henkiruumiin olemassaoloa selviönä. Selvänäkijät voivat nähdä auran ja lukea siitä kaiken ko. henkilöä koskevan, luonteenpiirteistä menneisiin ja tuleviin elämänvaiheisiin, sekä määrittelemään sairaudet, myös ne, jotka ovat tulossa. Jo tuhansia vuosia sitten oli muinaisegyptiläisillä, kreikkalaisilla ja roomalaisilla käsitys ihmisen aurasta. Meidän aikamme meedioiden ei ole suinkaan ollut helppoa vakuuttaa henkiruumiin olemassaolosta niitä, joilta itseltä selvänäköisyyden kyky puuttuu.

Vuodesta 1939 alkaen ovat aviopari Semjon ja Wasileva Kirlian kehittäneet sattumalta tekemäänsä keksintöä ja tehneet tutkimuksia. Nyt käyttävät heidän keksintöään eri tieteenalojen tutkijat kaikkialla Neuvostoliitossa. Näiden energiaruumiin — kuten Neuvostoliitossa henkiruumista nimitetään — tutkimusten avaamia uusia käsityksiä ihmisestä ja kosmoksesta tuskin uskaltaa kaikessa valtavuudessaan edes kuvitella.

Kirlianit valokuvaavat ja suorittavat mikroskooppisia tutkimuksia korkeajännitekentässä, jota varten he tarvitsevat korkeajännitekipinägeneraattorin, joka synnyttää 75 000—90 000 sähkövärähdystä sekunnissa. Generaattorin voi puristimin yhdistää optisiin instrumentteihin, mikroskooppiin ja elektromikroskooppiin. Tutkittava kohde, käsi, kasvinlehti, hyönteinen jne. sijoitetaan valokuvapaperille puristinten väliin. Kun generaattori toimii, syntyy puristinten väliselle alueelle korkeajännitekenttä, joka saa tutkimuskohteen säteilemään valoilmioita valokuvapaperille. Kameraa ei näihin kuviin tarvita. »Kiihoittava väripanoraama, maailmankaikkeuksia täynnä valoja, sinisiä, keltaisia, violetteja, kaikki loistavia ja kipinäviä».

»Unohtumaton maailma avautui silmieni eteen, hehkuvia labyrinttejä — salamoivina, vilkuttavina, liekehtivinä. Jotkut kipinät olivat liikkumattomia, jotkut liikkuvat tummalla taustalla. Noiden aavemaisten valojen yläpuolella oli kirkkaita, monivärisiä liekkejä ja sameita pilviä.»

(jatkuu seuraavassa numerossa)

Tri. W. Buhler

UFO MERELLÄ

Tämä tapaus, joka sattui kirkkaassa päivänvalossa klo 11.40 kesäkuun 27. päivänä 1970, on merkittävä, koska siitä teki havaintoja varmasti ainakin kahdeksan silminnäkijää ja koska se kuvaa havainnollisesti, kuinka ufot tulevat yhä lähemmäksi tiheästi asuttuja kaupunkikeskuksiamme. Suuri metallinen kiekko laskeutui Etelä-Atlantin valtameren pinnalle, osapuilleen 500 metrin päähän Avenida Niemeyeristä, kuuluisasta läpi kallioiden menevästä rannikotiestä, jolta on kaunis näköala merelle ja joka kulkee lounaaseen Rio de Janeiron esikaupungista Leblonista.

Kiekko jäi veden pinnalle puolen tunnin ajaksi, ja sen sisällä nähtiin kaksi miehistön jäsentä, joilla oli yllään kypärät ja kirkkaat, harmahtavan alumiinin väriset vaatteet muistuttaen astronauttiemme pukua. Kun kiekko lähti pois, se jätti jälkeensä meren pinnalle jonkinlaisen renkaan tai vanteen, joka oli ilmeisesti palvellut jotakin tarkoitusta varten, ehkä kellukkeena tai tasapainottajana, jonka päällä kiekko lepäsi.

Avenida Niemeyer kulkee kyseisellä alueella noin 30—40 metriä meren yläpuolella, ja se talo, josta silminnäkijät tekivät havaintonsa, sijaitsee vielä korkeammalla, tien yläpuolella. Oli sunnuntai, ja kauniin sään aikana ainakin 1800 autoa — arviomme mukaan — on saattanut ohittaa paikan tunnin aikana.

Kolme niistä aikuisista silminnäkijöistä, joita olen haastatellut, ovat: herra Aristeu Machado ja hänen vaimonsa Dona Maria Nazaré Machado, jotka asuvat Avenida Niemeyer n:o 318:ssa, ja heidän naapurinsa ja vieraansa, herra Joao Aguiar, joka on Brasilian liittovaltiopoliisin virkailija ja asuu läheisessä n:o 210:ssä saman tien varrella. Neljäs aikuinen silminnäkijä on Machadonien vanhin tytär Creuza, iältään 23 vuotta. Muut neljä silminnäkijää olivat loput Machadonien tyttäristä: Consuelo (14), Rosemary (10), Margarida (8) ja Cátia (5). Tohtori Carlos Netto riolaisesta Diário de Notícias -sanomalehdestä oli itse asiassa se, joka ilmoitti minulle välittömästi tapauksesta sillä seurauksella, että

saatoin seurata häntä tapahtumapaikalle ja keskustella näiden silminnäkijöiden kanssa klo 4 iltapäivällä samana päivänä.

Kaksi humanoidia

Machadonien selonteko on seuraavanlainen:

Dona Maria Nazaré Machado oli keittiössä valmistamassa lounasta. Kerran toisensa jälkeen hänen oli mentävä ulos parvekkeelle, missä muu perhe pelasi herra Aguiarin kanssa erästä seurapeliä. Eräässä vaiheessa rouva Machado tiedusteli, että mitä kello oli. Se oli 11.38. Noin kaksi minuuttia tämän jälkeen herra Aguiar sattui vilkaisemaan merelle ja kiinnitti nopeasti toisten huomion siihen, minkä hän ajatteli olevan »vettä viiltävän moottoriveneen», sillä kun esine laskeutui, se syöksi joka puolelle ilmaan suihkun.

He kaikki jättivät heti pelinsä ja alkoivat innokkaan keskustelun siitä, mitä tehdä, ja oliko »moottorivene» avun tarpeessa vai eikö se ollut, sillä he saattoivat nähdä aluksen sisällä kaksi »kylpijää», jotka näyttivät antavan merkkejä käsillään. Herra Aguiar oli varma siitä, että aluksessa oli kaksi henkilöä, joilla oli yllään loistavat vaatteet ja »jotakin päässään». He näyttivät olevan »tanakoita ja sangen pieniä».

Kyseiset kaksi henkilöä näyttivät työskentelevän aluksen kannella. Alus oli harmahtavan metallin värinen ja näytti sellaiselta, että sen pituus saattoi olla neljän ja kuuden metrin välillä. Sitä peitti läpinäkyvä kupu. (Piiros 1.)

Päätettiin, että herra Aguiar juoksisi läheiseen Mar-hotelliin soittaakseen pelastusviranomaisille, sillä aikaa kun muu seurue jatkoi esineen tiivistä katselua. Se oli laskeutunut mereen juuri siinä, missä vesi näyttää aina tummemmalta, jakavalle linjalle tummemman rantaveden ja selvemmän avoimen meren veden väliin.

Diário de Notíciasin kesäkuun 28. päivänä 1970 ollut sanomalehtiselostus esittää, että se merialue, johon kiekko laskeutui, oli noin 500 metrin päässä rannalta, vaikka tapauksen myöhempi tutkimus viittaa siihen, että se on hyvinkin voinut olla hieman enemmän kuin 500 metriä, ehkä 700 tai jopa 1000

metriä. Joka tapauksessa huomattavan lähellä rantaa.

Myöhemmissä tutkimuksissani sain selville, että kiekko liikkui erääseen aikaan suunnilleen 100 metriä lähemmäksi rantaa. Siitä ei kuultu koskaan mitään ääntä eikä se esittänyt tyypillistä »pompahtelevaa» liikettä, jota odottaisi veneeltä.

Lautasen lähtö

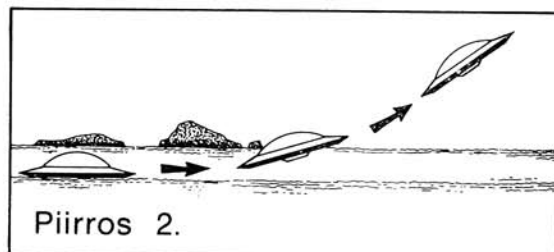
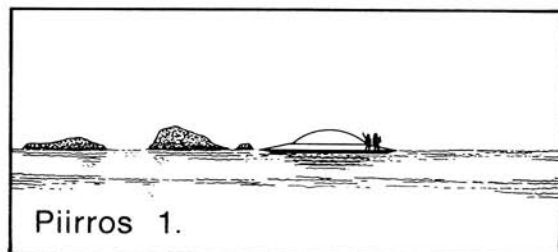
Se aika, joka herra Aguiarilta kului hänen menessään Mar-hotelliin ja sieltä paluuseen, oli suurin piirtein 25—35 minuuttia. Kun hän palasi Machadosien asuntoon, kiekko oli yhä meressä, ja hän oli yksi niistä, jotka näkivät sen jälleen lähtevän. Voimme sen tähden sanoa, että sen kesto-aika veden päällä oli noin 40 minuuttia.

Herra Aguiar kertoi meille, että kun kiekko lähti, se ei noussut suoraan ylös, vaan kiiti noin 300 metrin matkan meren pinnalla levittäen tavanomaisia keula-aaltoja, sellaisia kuin me näemme omien nopeiden moottoriveneittemme yhteydessä. Itse asiassa vasta silloin, kun kone oli noussut ilmaan ja kulki matalassa kaarella pois merelle kohti kaakkoa, silminnäkijät tajusivat, ettei se ollut tavallinen vene, vaan lentävä lautanen... (Piiros 2.)

Dona Maria Nazaré osoittautui erinomaiseksi havainnontekijäksi, sillä kun kiekko lähti pois, hän huomasi, että sen pohjapuolella oli kuusikulmaisen muotoinen esine, joka hänen mukaansa muistutti brasilialaista hedelmää, jota kutsutaan carambolaksi. Näytti ikään kuin siltä, että tämä esine vedettiin takaisin alukseen; ja tässä carambolaa muistuttavassa esineessä oli joukko värikkäitä valoja, jotka vilkkuivat aina samassa järjestyksessä, nimittäin: vihreä, vaaleankeltainen ja punainen.

Kuten edellä esitettiin, meren pinnalla levätesään kiekko näytti alumiinista tehdyltä, mutta päästyään ilmaan se näytti läpinäkyvältä. Tässä vaiheessa Dona Maria Nazaré saattoi nähdä selvästi kaksi olentoa, jotka istuivat aluksen sisällä.

Tähän aikaan maantiellä oli vähän liikennettä eikä siis ollut paljon liikenteen aiheuttamaa melua. Siitä huolimatta, kuten edellä tuli ilmi, kukaan silminnäkijöistä ei kuullut mitään ääntä, joka heidän mie-

MUSTAPUKUISTEN MIESTEN MYSTEERIO

Otavan uusimman ufokirjan nimenä on **Ufojen maailma**. Sen on kirjoittanut turkulainen Reijo Sjögren. Hän on kiinnittänyt teoksessaan huomiota myös ufojen ja humanoidien väkivaltaiseen käyttäytymiseen. Eräs tähän ongelmaan liittyvä ilmiö on ns. mustapukuiset miehet, joista Reijo Sjögren kertoo kirjassaan seuraavaa:

Ufotutkimuksien moninaiseen ongelmakenttään on alun alkaen kuulunut myös vähemmän tunnettu piirre: »Men in Black» (MIB) eli mustapukuiset miehet. Ensimmäinen havainto mustapukuisista miehistä eli vaientajista ilmaantui jo ufotutkimuksien alkuvaiheessa, tarkalleen sanottuna kesäkuun 22. päivänä 1947.

Tällöin Kenneth Arnold, jonka oma havainto samana vuonna loi termin lentävä lautanen, tutki Maury Islandilla 21. päivänä kesäkuuta tehtyä havaintoa. Havainnontekijä kertoi hänelle saaneensa samana päivänä oudon puhelinoiton. Tuntematon soittaja pyysi häntä päivälliselle kanssaan. Harold E. Dahl, havainnontekijä, sopi tapaamisesta seuraavaksi päiväksi.

Kun kutsuja ilmaantui Dalin kotiin hän osoittautui noin 40-vuotiaaksi, keskipitkäksi, tavallisen näköiseksi mieheksi, jolla oli yllään musta puku. Mies pyysi Dahlia seuraamaan häntä keskikaupungille. Istuuduttuaan viimein lounastamaan, mies kertoi Dahlin edellisen päivän ufohavainnon yksityiskohdista kehoittaen Dahlia vaikenemaan tapauksesta, ellei halunnut perheelleen tapahtuvan mitään ikävää.

Edellä ollut lyhyt yhteenveto oli siis ensimmäinen raportti vaientajista. USA:n Ilmavoimat pitivät Dahlin tapausta petoksena, jopa eräänä ufojen his-

torian likaisimpana, mutta riippumatta sen totuusarvosta, se sisälsi elementtejä, jotka sitten oli toistuva monta kertaa myöhemminkin.

Mustapukuisten miesten klassikko on vuodelta 1953. Amerikkalainen ufotutkija Albert K. Bender kehitti oman ufoteorian, jonka lähetti ystävänsä kirjeitse. Sama kirje oli mukana kolmella vaientajalla, jotka saapuivat Benderin luo. Yksi heistä ei puhunut sanaakaan, vain tuijotti Benderiä. Kaksi muuta selittivät hänen olevan oikeilla jäljillä, mutta kielsivät häntä paljastamasta salaisuuttaan ja olivat häntä kohtaan lujia. Tämän oudon vierailun tuloksena Bender lakkautti organisoimansa International Flying Saucer Bureau (Kansainvälisen lentolautasviraston) eikä ole sen jälkeen osallistunut järjestäytyneeseen ufotutkimukseen. Totuuden julkistaminen ufoista aiheuttaisi kaikkialla muutoksia, ja tie kärsisi melkoisen kolaruksen, on Bender lausunut. Yhdeksän vuoden kuluttua kohtaamisesta Bender kirjoitti kirjan: Flying Saucers and the Three Men (Lentävät lautaset ja kolme miestä). Bender on lausunut, että mustapukuiset miehet ovat toisplaneettalaisia, jotka ottavat merivedestä ainetta, jota sitten käyttävät ruokanaan. Benderin selitykset merivedestä ja toisplaneettalaisista vaientajista loivat kuitenkin vain lisää sekavuutta jo ennestäänkin sekavaan ufo-ongelmaan.

Vaiantajat asioivat globaalisti. Paitsi Amerikassa he ovat käyneet tukahduttamassa ufotutkimuksia eri puolilla Eurooppaa, Australiassa ja Uudessa Seelannissa. Lähin suomalaisia kiinnostava raportti on naapuristamme Ruotsista. Siellä heidän käsiinsä joutui Sven Magnusson -niminen ufotutkija. Magnusson on tunnettu rehelliseksi, työnsä omistautuneeksi ufotutkijaksi. Hän sai kolme puhelinoittoa hänen omalla kielellään. Joka kerta häntä kehoitettiin jättämään ufotutkimukset ennen kuin olisi liian myöhäistä. Magnusson ihmetteli miten tuntematon soittaja tiesi hänen työstään enemmän kuin hänen vaimonsa. »Pidän arkistoani lukukammiossani lukkojen takana. Kuitenkin soittaja tiesi sen sisälön ikään, kuin hän olisi työskennellyt jatkuvasti kanssani», totesi Magnusson.

Vaientajien hämmästyttävimpiin ominaisuuksiin kuuluu juuri se yksityiskohtaisuus, jolla he ovat perillä »uhriensa» toiminnasta.

Länsi-saksalainen ufotutkija, apteekkari Karl Veich valmisteli uforaporttiaan postitettavaksi seuraavana aamuna. Tällöin tuli taas kerran mukaan kuvaan tuo outo puhelinsoitto:

— Herra Veich, ei ole järkevää postittaa sitä raporttia.

— Kuka olette? Veich tiukaksi.

— Ääni, joka varoittaa teitä nyt — alkää postitako raporttia, siitä tulee vain ikävyyksiä teille.

Puhelu loppui tähän. Puhelinlaitokselta ei soittajaa pystytty jäljittämään. Veich oli ymmärrettävästi järkyttynyt, sillä eihän raportista voinut tietää kukaan muu, koska sitä ei oltu vielä edes loppuun kirjoitettukaan. Tuntuu siltä kuin vaientajat olisivat ajatustenlukijoita, kaikkien muiden avujensa lisäksi. Seuraavana aamuna, matkalla apteekkiin Veich postitti raporttinsa, huolimatta varoituksesta. Puolenpäivän jälkeen apteekkiin saapui tumma 35—40-vuotias mieshenkilö ostamaan asperiinia. Veichin käärissä ostosta paperiin asiakas sanoi:

— Miksi ette noudattanut neuvoamme, herra Veich?

— Noudattanut neuvoanne mistä?, kysyi Veich.

— Raportista! Postititte sen vaikka kielsimme, miksi Karl?

Nyt Veich ymmärsi kuka asiakas oli ja vaati tietää tämän henkilöllisyyden. »Ette kuitenkaan uskoisi, jos kertoisin kuka en ole.» Tämän omituisen vastauksen annettuaan muukalainen poistui apteekista. Veich meni ulos nähdäkseen minne vieras katosi, mutta näki vain mustan, tummaikkunaisen auton loittonevan. Veichin uforaportti ei koskaan saapunut vastaanottajalle.

Vaientajien erikoistaipumuksiin kuuluu myös saada toisten kirjeitä eri maiden postilaitoksilta. Kuitenkin on »Matti Meikäläisellä» erittäin vaikeata saada postista edes itsensä kirjoittamia kirjeitä takaisin, puhumattakaan siitä, että saisi toisen henkilön kirjeen. Miten vaientajien on onnistunut saada näitä kirjeitä postilta, koska posti voi luovuttaa kirjeet vain sille henkilölle, jolle se on osoitettu, ja kirjeen kirjoittajalle vain siinä tapauksessa, että hän tarpeeksi selvästi pystyy osoittamaan olevansa kirjeen kirjoittaja sekä luonnollisesti henkilöllisyytensä.

Eräs toinenkin seikka vaientajien toiminnassa on kiinnittänyt huomiota, nimittäin vaientajien käyttämät autot. Ne ovat poikkeuksetta mustia ja tummaikkunaisia, viimeistä mallia ja isokokoisia. Muutamissa tapauksissa on vaientajien käyttämän auton rekisteritunnus saatu merkittyä muistiin, mutta joka kerta ne ovat osoittautuneet väärennöksiksi. USA:ssa havaitut rekisteritunnukset ovat lähes poikkeuksetta olleet Länsi-Virginian tunnuk-

sia, luonnollisesti väärennöksiä. Ovatko vaientajat kiintyneet jollakin tavoin Länsi-Virginiaan? Omassa maassamme ei tunneta ainoatakaan varmaa tapusta vaientajista, vain yksi epävarma, mahdollinen esiintyminen.

Yleensä ufotutkijat ovat uskoneet vakuuttavasti esitettyihin varoituksiin luopua ufoarvoituksen selvittelystä. Australialainen Edgar Jarrol uskoi vasta sitten, kun hänelle oli sattunut onnettomuus. Hänet töytäistiin tavaratalossa portaita pitkin alempaan kerrokseen ilman, että ketään olisi ollut hänen lähettävillään. Huhtikuussa 1959 löydettiin amerikkalainen astrofyysikko M. K. Jessup kuolleena autostaan eräältä pysäköintipaikalta. Kuitenkaan ei ole varmaa, onko oikein liittää Jessupin kuolemaa mustapukuisiin miehiin, mutta hänen ystävänsä kertoivat Jessupin saaneen kehoituksia luopua työstä työstään ufo-ongelmien kimpussa.

Mistä nämä mustapukuiset uhkailijat sitten oikein ovat? Vastausehdotukset vaihtelevat avaruudesta maan sisään. Vaientajien ällistytävä ufojen ja ufotutkijoiden tuntemus on antanut aiheen olettaa heidän kuuluvan johonkin avaruuskulttuuriin, joka haluaa toimia maapallolla salassa. Toiset pitävät heitä jonkin tuntemattoman maallisen kulttuurin edustajina: tuntematon kulttuuri, joka eläisi näiden henkilöiden mukaan maanalaisissa luolakaupeungeissa. Myös he haluaisivat pysyä tuntemattomina. Loput arvailut ovat siltä väliltä ja ehkä hie-man tavanomaisempia; esim. jokin kansainvälinen järjestö.

Monien ufotutkijoiden mielestä myös Pentagon on eräs hyvä epäilyksen kohde. Pentagonin edustajat ovat kuitenkin väittäneet olevansa mustapukuisten miesten suhteen yhtä ymmällään kuin muutkin.

Coloradon Yliopiston ufotutkimusprojekti julkaisi tutkimuksistaan kirjan nimeltä: Scientific Study of Unidentified Flying Objects eli tieteellinen tutkimus tunnistamattomista lentävistä esineistä. Se ei sanallakaan puuttunut mustapukuisten miesten ongelmaan. Kirjassa on kuitenkin selostettuna Maury Islandin eli Dahlin ufohavainto, johon suhtauduttiin samassa sävyssä kuin USA:n Ilmavoimien tutkimus aikoinaan suhtautui: petoksena. Miksi tutkimus ei puuttunut vaientajien ongelmaan? Ehkä siksi, että Coloradon Yliopisto sai ufotutkimukset tehtäväksi Ilmavoimien ja Pentagonin puolesta, koska ilmiölle oli saatava luonnollinen selitys, johon uskoivat tavallisten kansalaisten lisäksi myös tiedemiehet. Tämän vuoksi ei haluttu paljastaa mahdollisesti sitä, että mustapukuiset vaientajat olisivat itse asiassa olleetkin Pentagonin asiamiehiä, jotka jo etukäteen olisivat halunneet vaientaa ufotutkijoita sekä parhaimpien ufohavaintojen tekijöitä puhumasta aiheesta.

Jatkuu sivulla 21

Aino Kassinen:

Mitä tapahtuu vuonna 1972

Kun kuvat muuttuvat eläviksi vapain liikkein, kun veneet uivat kalojen lailla veden alla, kun ihminen kuten lintu matkaa läpi taivaan: silloin puoli maailmaa vereen upotettuna on kuoleva, mutta ne, jotka elävät läpi kaiken tämän, pelon ja kauhun valtaamina tulevat tekemään näin: he pakenevat vuorille ja onkaloihin, korpiin ja metsiin ja piilopaikkoihin...

Ursula Shipton (1488—1561)

Tavallinen ihminen on tulevaisuuden suhteen varsin avuton: monet tapahtumat tulevat hänen eteensä täysin odottamatta ja yllättäen. Joillakin ihmisillä on kuitenkin eräänlainen kyky nähdä asioita ennalta — ainakin muutamia asioita. Tällaisia henkilöitä ovat esimerkiksi: selvänäkijät, profeetat, astrologit jne. Tieteellisiä ennustajia kutsutaan futurologeiksi. Kaikille ennustajille on yhteistä ainakin se, että heidän tehtävänsä on usein varsin epäkiitollinen, sillä erehtymisen mahdollisuus on tavallisesti suuri. Muutamat ennustajat ovat kuitenkin osoittautuneet tavallista luotettavammiksi; heistä on tullut henkilöitä, joiden sanoihin kiinnitetään huomiota tavallista enemmän — jopa ns. viralliselta taholta.

Kun vuosi vaihtuu, kaikenlainen ennustelu ja tulevaisuuden utelu on yleensä vilkkaimmillaan. Tämä on ehkä perintöä menneiltä ajoilta, jolloin vuodenvaihteen merkkejä tähyiltiin suurella mielenkiinnolla. Tällä hetkellä tulevaisuuden kysely on sikälikin aiheellista, että monista erilaisista lähteistä on jo vuosia sitten tullut tietoja, joiden mukaan vuonna 1972 tapahtuu erittäin merkittäviä asioita. Useimmat ennustuk-

set viittaavat maailmansodan syttymiseen. Mitä sitten tapahtuu? Varmaa vastausta ei ole mahdollista antaa, mutta tiedustellaanpa tunnettujen selvänäkijöiden käsityksiä näistä asioista.

VUODEN MERKITTÄVIN TAPAHTUMA

Aino Kassinen, mikä on vuoden 1972 merkittävin tapahtuma?

— Pitäs olla se ufojen asia, joka tulee ihmiskunnalle enemmän näkyviin.

— Miten tämä ilmenee?

— Esiintyminen on vilkkaampaa. Ne (humanoidit) tulee ihmisten muodossa.

— Mihin aikaan vuodesta ilmiö alkaa?

— Keväällä ja kesällä. Lunta ei ole silloin.

— Esiintyvätkö ne kaikkialla maailmassa?

— Ei, se riippuu asioista ja levottomuuksista. Mutta ei ne joka maassa ole sillä tavalla kuin Suomessa ja Venäjällä.

— Siis erityisesti Suomessa tulee ufoja näkymään?

— Tulee.

— Millaisia maailmanpoliittisia tapahtumia on näkyvissä?

— Ne on vähän vaikeita. Venäjän ja Kiinan tilanne on vaikea; sodan vaara on olemassa.

— Miten tämä liittyy Suomen tilanteeseen?

— Ei se huonosti liity. Kriisikausi on, mutta näyttää, ettei se kestä kauan.

— Entä millainen on tilanne muualla Euroopassa?

— Kyllä siellä levotonta on, mutta tasapainoon päästään.

— Onko USA mukana näissä tapahtumissa?

— On, täysin. Se ei voi olla poissa, sillä niilähän on sopimus Kiinan kanssa.

— Milloin tällainen sopimus on tehty?

— Sitä minä en tiedä. Ei se ole tänä vuonna (1971).

— Suomen kannalta vuosi 1972 ei siis ole kovin vaikea?

— Ei ole, paitsi jonkin verran.

Toista tunnettua suomalaista selvänäkijää **Sihran Aleicumia** ei kirjoittaja onnistunut tapaamaan, mutta hänen käsityksensä ilmenevät syksyllä ilmestyneestä Ilmo Kallio-Soukaisen kirjasta »**Mitä tapahtuu 1985?**» (Alea-Kirja Oy) ja eräästä elokuussa tekemästäni haastattelusta. Sihran Aleicum pitää varmana, että Kiinan ja Neuvostoliiton välille syttyy sota vuoden 1972 aikana. Muut sotapesäkkeet ovat Kaakkois-Aasiassa, Lähi-Idässä ja Afrikassa. Maailmansota levii nopeasti myös Eurooppaan (kesällä 1972, ilmeisesti heinäkuun 4. päivänä). Neuvostoliitto etenee syvälle Länsi-Eurooppaan, Loire-Rhone -linjalle saakka. Ydinaseita ei vielä tässä vaiheessa käytetä, mutta Neuvostoliitto käyttää Kiinassa biologisia aseita ja sen seurauksena kiinalaisten riisiviljelykset tuhoutuvat. Tästä aiheutuu ankaraa nälänhätää. Kovien taistelujen jälkeen Kiina saa Neuvostoliitolta laajoja maa-alueita.

Suomen kohdalla Sihran Aleicumin käsitykset poikkeavat jyrkästi Kassisen näkemyksistä. Sihran Aleicumin mukaan »Suomen miehitys ja hyökkäys Skandinaviaan tapahtuu vuonna 1972 samanaikaisesti suursodan syttymisen kanssa». Suomi jakautuu kahteen osaan (Jyväskylän eteläpuolelta). Etelä-Suomesta tehdään Neuvostoliiton ohjustukikohta-alue. Nälänhätää esiintyy. Neuvostoliitto miehittää koko Skandinavian.

Tässä yhteydessä voinee mainita myös eräästä humanoideilta saadusta ennustuksesta, joka koskee vuotta 1972. Tapani Kuninkaan kirjassa »**Ufoja Suomen taivaalla**» (Kirjayhtymä 1970) kerrotaan lappeenrantalaisen Pekka Hakapellon kontaktista (ss. 149—150), joka tapahtui kesällä 1967. »Olennot kertoivat, että ihmiskuntaa tulee kohtaamaan tietyn ajan päästä järkyttävä ja verinen onnettomuus ja antoivat ymmärtää, että se olisi sota...» Kirjasta on tarkoitukSELLISESTI jätetty tarkemmat tiedot pois. Nämä tiedot ovat: maailmansota syttyy kesällä 1972, sen aloittaa Kiina.

VAALIT, UUSI HALLITUS JA KEKKONEN

Aino Kassinen, miten vuoden alussa olevat vaalit sujuvat?

— Kyllä ne sentään onnistuvat, vaikka pur-nausta on.

— Mikä puolue voittaa?

— Kyllä kai siinä demarit osaksi ja osaksi keskustapuolue.

— Miten SMP menestyy?

— Se mekastaa liikaa. Eihän siihen kukaan luota.

— Miten Kokoomus menestyy?

— Kyllä se menestyy.

— Milloin uusi hallitus muodostetaan?

— Kyllä se saadaan melko pian.

— Tuleeko pääministeriksi Karjalainen?

— Ei, ei.

— Kuka hän on?

— En uskalla sanoa.

— Onko hän aikaisemmin toiminut pääministerinä?

— On. Hän on järkevä ja voimakas. Jumaluusvoimat auttaa häntä.

Sihran Aleicum on kuulemma vaalien tuloksesta aivan toista mieltä: hänen mukaansa oppositio (lähinnä kokoomus ja SMP) voittaa. Hallituksen muodostaminen on pitkällistä ja vaikeaa. Vaalien tulos aiheuttaa sen, että presidentti jatkaa sivulla 30

SYKSYN UFOT

SUOMESSA

Syksy 1971 on ollut ufojen suhteen varsin tavanomaista aikaa: ei ole esiintynyt ufoaaltoa, mutta toisaalta ei ole ollut aivan hiljaistakaan. Mitään hätkähdyttävää ilmiötä ei kuitenkaan ole tullut tietoon. Seuraavassa esitettävä lyhyt katsaus syksyn ufotapauksiin on pakostakin kovin puutteellinen, sillä läheskään kaikki esille tullut aineisto ei ole ollut kirjoittajan käytettävissä. Toisaalta havaintoja on kertynyt kaikkiaan niin paljon, ettei niistä ole mahdollista mainita kuin aivan pieni osa.

Ensimmäinen esimerkki on elokuun viimeisiltä päiviltä. Perjantaina 27. 8. 1971 klo 17.30 oli Heikki Koskinen Kokemäeltä kalastamassa kahden toverinsa kanssa Merikarvian Ouran saaristossa. Tällöin miehet havaitsivat noin kahden kilometrin päässä olevasta kallioluodosta nousevan ylös ison, mustan, pallonmuotoisen esineen. Noustessaan esineen liike oli pyörivä, se vuoroin laski, vuoroin nousi, kunnes se saavutti puolen kilometrin korkeuden. Tämän jälkeen esine muuttui soikean muotoiseksi ja sai hieman punertavan värisävyä. Sitten se nousi yhä ylemmäksi ja häipyi näkyvistä. Esine oli näkyvissä noin puolen minuutin ajan. Mainittakoon, että Heikki Koskinen harrastaa moottori- ja purjelentoa ja on tottunut tekemään ilmakehän havaintoja.

Sitten syyskuuhun: Juvan Palokankaalla ja useissa lähikylissä nähtiin syyskuun alkupäivistä lähtien outo esine taivaalla. Kirkkaina iltoina sen kummallista liikehdintää seurattiin mm. kiikarilla. Tällöin voitiin todeta, että ufon alaosa oli ellipsin muotoinen, yläosa taas muistutti kartiomaista tornia. Molemmat osat olivat täynnä valopisteitä. Kun esine kiihdytti nopeuttaan, sen alaosa »jäi jälkeen valohäntä». Ufon liikkuminen oli hyvin kulmikasta ja ikään kuin painovoimasta riippumatonta.

Syyskuun 14. päivänä klo 20.05—20.20 rouva R.H. Olarista oli miehensä ja kahden tyttärensä kanssa matkalla Evitskogista kotiinsa Olariin, kun he näkivät erittäin kirkkaan, valkohehkuisen ufon. Se oli noin kuun kokoinen, soikea ja litteähkö ja se lensi säännöllistä, hyvin hidasta vauhtia ja juuri Seutulasta nousseen vuorolentokoneen alapuolella noin 400—500 metriä maanpinnan yläpuolella. He pysäyttivät autonsa, sammuttivat valot ja menivät ulos katselemaan näkyä. Heidän autonsa taakse oli pysähtynyt toinen henkilöauto, jossa oli ainakin kolme henkilöä. Myös he katselivat samaa ilmiötä. Ufo liikkui äänettömästi noin kilometrin etäisyydellä heistä Karjaalle päin. Lentokone oli ehtinyt jo mennä ja sen ääni hävitä. Sillä hetkellä kun ufo oli suoraan lentokoneen alapuolella, sen koko lentokoneeseen verrattuna oli suuri. Noin kuuden minuutin katselun jälkeen he lähtivät jatkamaan matkaansa kehätielle. Sieltäkin he näkivät saman ufon, joka eteni lännestä nousseita pilviä kohti. Havaintoaika oli kaikkiaan noin 15 minuuttia.

Samana iltana nähtiin Tapiolassa kiikarilla klo 23.15 outo lentäjä, joka ei ollut satelliitti, lentokone eikä lintu, ei tähdenlento eikä muukaan tunnistettava esine. Kiikarilla katsottuna se oli noin 10 kertaa suurempi kuin satelliitti, ei kirkas, paljain silmin sitä ei näkynyt. Lento oli nopeaa ja lentoaika noin

**Valokuva Vehmaan Rautilassa 23. elokuuta klo 01
nähdystä ufoilmiöstä. (Kuva Pekka Siitoin.)**

20 sekunttia sen lentäessä suunnilleen puolet taivaankannesta. Muoto oli kolmiomainen ja suunta oli Tapiolasta Kirkkonummelle päin.

Porilainen Asser Vuorinen näki 27. päivä syyskuuta klo 21.45 varsin erikoisen ufoilmiön, jota hän kuvaa seuraavasti:

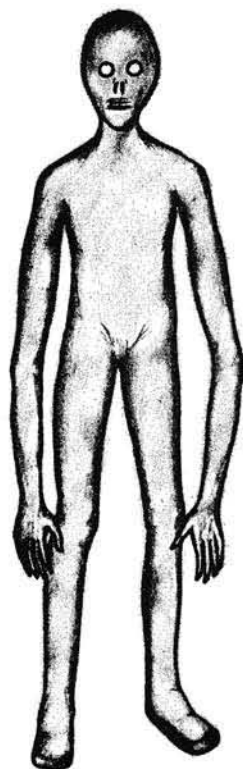
— Olin kyseiseen aikaan matkalla kuorma-autolani Parkanosta Poriin. Ohitettuani Seinäjoki—Kuru tienristeyksen havaitsin autoni peruutuspeilistä takanani lähestyvän laatikkomaisen, sinistä valoa säteilevän esineen. Se oli henkilöauton kokoinen ja liikkui aivan tienpinnan tuntumassa. Siinä erottui selvästi kolme vaakasuorassa tasossa olevaa valojuovaa. Pysäytin autoni tarkastellakseni esinettä lähemmin. Se oli jäänyt autostani noin puoli kilometriä ja siirtyi tieltä noin 15 m puiden latvojen yläpuolelle. Sinertävä valo oli nyt muuttunut punaiseksi. Samoin oli esineen laatikkomuoto vaihtunut kypärän muotoiseksi. Punaisen säteilyn keskeltä erottui selvästi tummempana ihmistä muistuttava hahmo kädet sivuilla.

— Ilmiötä katsellessani ohitti minut kaksi autoa, joista ei kumpikaan pysähtynyt, tosin toinen näistä hiljensi vauhtiaan kohdallani.

— Noustuani takaisin autooni jatkaakseni matkaa huomasin ufon jälleen seuraavan minua. Nyt oli väri taas sinertävä ja muoto laatikkomainen. Esine lähestyi autoani ollen siitä enää 100 m päässä. Se valaisi nyt ympäristön kirkkaaksi. Taas pysäytin autoni ja nousin kuorman päälle katsellakseni sitä enemmän, mutta nyt se oli kadonnut. Samassa huomasin tien vasemmalla puolella olevan metsän yläpuolella valokentän ja kirkkaan pyörivän pallon tulevan sieltä kohti tietä. Se hävisi taas noin 100 m ennen tietä.

— Tutkiessani valokenttää metsän yläpuolella havaitsin sen päällä tumman, pitkänomaisen esineen, joka oli vinossa asennossa maahan nähden. Esineen yläpäästä lensi kaksi kirkasta tähteä sen alapäähän. Useita kirkkaita tähtisikermiä näkyi valokentän yläpuolella. Seurasin ilmiötä noin puolen tunnin ajan.

Syyskuun 28. päivänä klo 20.30 nähtiin Torniossa »punainen valopallo», jonka lentosuunta oli kaakosta luoteeseen. Välillä ufon valo muuttui vihreäksi. Se pysähtyi muutamaksi minuutiksi läntiselle taivaalle, jonne se pienentyen hävisi. Kello 22.30 samanlaisen ufon nähtiin lentävän päinvastaiseen suuntaan, luoteesta kaakkoon.

Anssi Hakalan kertomuksen perusteella tehty piirros hänen 30. syyskuuta Marttilassa näkemästään ufo-olenosta.

Syyskuun viimeisenä päivänä oli 12-vuotias Anssi Hakala palaamassa kotiinsa polkupyörällään serkkunsa syntymäpäiviltä. Kapea kärrytie, jota pitkin Anssi matkasi, kulki läpi metsäisen alueen Heikolan kylässä, Marttilan pitäjässä. Erään mäen alla Anssi hyppäsi pois pyöränsä satulasta taluttaakseen sen mäkeä ylös. Jotakuinkin mäen huipulla hän asetti jalkansa taas pyörän polkimelle jatkaakseen ajoaan, kun huomasi, että hänen takanaan oli toinenkin jalka. Vierias jalka oli väriltään vihreä. Kääntäessään katseensa kokonaan taaksensa Anssi havaitsi ilmassa, hieman takatelinettä korkeammalla istumassa olevan miehennäköisen olennon, jolla oli yllään maastopukua muistuttava vaaleanvihreä asu.

Olenolla ei ollut suuta eikä nenää. Näissä kohdissa oli vain joitakin epämääräisiä ryppyjä. Silmät olivat täysin pyöreät, normaalin kokoiset. Kädet olivat suhteettoman pitkät: ne ulottuivat huomattavasti polvitaiteen alapuolelle. Myös jalat olivat pitkät. Olento oli kokonaisuudessaan noin 180 cm pitkä. Eräs ominaisuus olennon jaloissa oli se, että ne jollakin tavoin muistuttivat patsaan jalkoja. Jaloissa ilmeisesti oli jonkinlaiset kengät, mutta ne eivät erottuneet selvästi erillisiksi, vaan aivan kuin kuuluivat kiinteästi koko asuun.

Olento oli asettanut pitkäsormisen kätensä Ansin pään sivulta (tai takaa) tämän otsalle siten, että sormet roikkuivat silmien edessä. Olento istui ilmassa ja seurasi Anssia, vaikka tämä polki vimmatusti pyöräänsä. Yhtäkkiä se kuitenkin katosi pyörän takaa, mutta tämä ei saanut Anssia hiljentämään vauhtiaan.

Anssin ajettua noin viitisenkymmentä metriä, nousi metsän takaa, tien oikealta puolelta noin 6 metrin läpimittainen, lautasen muotoinen, outo esine. Esine seurasi Anssia noin 200 metriä laskeutuen välillä puiden latvojen alapuolelle. Tien kaivetuissa esine oli noussut ylös, mutta laskeutunut taas noin viiden metrin korkeudelle Ansin yläpuolelle. Sitten esineestä oli alkanut sataa jotakin ainetta, joka ihoon koskettaessa oli alkanut »kihistä». Poika ei pystynyt enään kiihdyttämään vauhtiaan, sillä oman kertomuksensa mukaan hän ajoi jo niin lujaa kuin ikinä vain pääsi.

Lautanen oli väriltään vaalea, metallin värinen ja se loisti valoa. Mitään muuta yksityiskohtaa ei Anssi muistanut kuin sen, että esineessä oli ollut jonkinlaiset siivekkeen tapaiset ulokkeet, jotka kiersivät koko esineen ympäri. Siitä oli myös lähtenyt ääni, joka muistutti kahden ruostuneen raudan hankaamista toisiaan vasten.

Turun Ufo ry:n tutkijaryhmän mukaan tätä Marttilan tapausta ei ole voinut aiheuttaa alueella samoihin aikoihin liikkunut säähavaintopallo, kuten eräissä lehtikirjoituksissa väitettiin.

Lokakuun 1. päivänä klo 20.45 nähtiin Imjärvellä

»punainen jalkapallo», josta lähti tulen värisiä kiihkeitä. Puolen minuutin lennon jälkeen kuului räjähdystä muistuttava ääni, ja ufo hävisi näkyvistä. Samoilla seuduilla — varsinkin Lahden lähetyksillä — nähtiin lokakuun aikana useitakin mielenkiintoisia ufoilmiöitä. Vaikuttaa siltä että näillä alueilla on viime kuukausien aikana esiintynyt ufoja enemmän kuin keskimäärin muualla Suomessa.

Marraskuun havainnoista suurin osa näyttää keskittyneen Pohjois-Suomeen; tosin Keski-Suomestakin tiedetään kymmenkunta tapausta, joista useimmat ovat tavanomaisia valoilmioita. Seuraavat pari esimerkkiä on poimittu sanomalehdistä:

KUMMA VALOILMIÖ PUOLANGAN TAIVAALLA

Kirkkaan valoilmion Puolangalla Puolankajärven yläpuolella havaitsi opettaja Simo Anttila lauantaiaamuna klo 3.10 aikaan. Valoilmiö oli kananmunan muotoinen ja läpimitaltaan viitisen metriä. Sen keskellä oli kirkkaampi valo. Valoilmiö liikkui vaapuen noin 50 metrin korkeudessa valaisten ympäristön.

Opettaja Anttilan asunto on noin sadan metrin päässä järven rannasta. Valoilmiön vaikutuksesta koko asunto muuttui kirkkaaksi. Valoilmiö oli havaittavissa minuutin ajan. Sitten se nousi ylöspäin ja katosi. Mitään valokuuvaa ei jäänyt jälkeen.

Puolangalla on aikaisemminkin nähty vastaavanlaisia valoilmioita.

— Ilmoitusta Puolangalla nähdystä valoilmioista ei ainakaan minulle ole tehty, sanoi insinööri Ahti Karivieri Pohjois-Suomen Ufotutkimus-yhdistyksestä maanantai-iltana. Hän oli kuitenkin kuullut, että samana yönä puolen yön aikaan oli pitkänomainen, palloa muistuttava kirkas valoilmio havaittu Haukiputaalla. Valoilmiö oli tullut koillisen suunnasta. Rannikolla Oulun läheisyydessä on tänä syksynä aikaisemminkin havaittu vastaavia valoilmioita.

— Valoilmiöitä, jotka eivät jätä mitään jälkeä, ei jälkeempään juuri voida tutkia. Niiden liikkeet ja esiintymiset kuuluvat kuitenkin laajempaan tutkimusarjaan, joten kaikki nämä ilmiöt kortistoidaan, sanoi Karivieri. (Kainuun Sanomat 1. 11. 1971).

OUTO VALOILMIÖ TAAS TAIVAALLA

Kittilän Kaukosessa maitoautonkuljettajat näkivät tiistaiaamuna noin klo 4. 30 aikaan oudon valoilmion idän taivaalla. Valo kulki vaakatasossa, laski välillä sahaavalla liikkeellä alemmaksi ja siirtyi taas vaakatasossa ja nousi sahaavalla liikkeellä ylös. Tämä tapahtui kahdesti noin 10 minuutin aikana, jonka valoilmio oli näkyvissä. (Lapin Kansa 25. 11. 1971).

SALAPERÄISIÄ RADIOSIGNAALEJA AVARUUDESTA

Useat eri valtiot ovat uhranneet runsaasti varoja jättiläistelekooppien rakentamiseen, joiden avulla on pystytty vastaanottamaan älyllisen koodin mukaisia radiosignaaleja avaruuden eri osista. Ensimmäinen ongelmaan paneutunut henkilö oli jugoslavalainen fyysikko Nikola Tesla. Yrittäessään päästä yhteyteen muiden älyllisten olentojen kanssa hän antoi virran kulkea 23 metrin (!) suuruisen käämin läpi ja iskeä kipinän 60 metrin korkuisen maston kärjessä olevaan kuparipalloon aikaansaaden valtavia keinosalamia. Jo vuonna 1899 hänen onnistui vastaanottaa merkkejä, joissa oli selvä järjestelmän sävy. Hänen päätelmänsä, että merkit oli lähetetty avaruudesta, oli melko kiistämätön, koska vasta kaksi vuotta myöhemmin onnistui langattoman keksijän Marconin lähettää S-kirjain yli Atlantin.

Vuonna 1921 Marconi ilmoitti itse vastaanotaneensa merkkejä, joilla oli luonnonilmiöön kuuluman säännöllisyys. Merkillä pantavaa oli lisäksi 22 vuoden pituinen aikaero Teslan suorittamiin kokeisiin, sillä 11 valovuoden päässä on kaksi tähteä: Epsilon-Eridani (10,2 valovuotta) ja Tau-Ceti (11,8 valovuotta). Mikäli näiden tähtijärjestelmien asukkaat vastaanottaisivat merkkimme, saisimme heidän vastauksensa vasta noin 22 vuoden kuluttua.

Ehkä mielikuvituksellisimmat tulokset saavutti Amherst Collegien (USA) tähtitieteen professori David Todd 23. 8. 1924 suorittamassaan kokeessa. Yhdysvaltain laivasto rahoitti hänen kokeensa, jossa käytettiin Charles Francis Jenkinsin kehittämää »radiokameraa». Radiosignaalit muutettiin laitteessa valonsäteiksi, jotka kiinnittyivät valonherkän paperin pintaan. Kojen antenni oli suunnattu Marsiin,

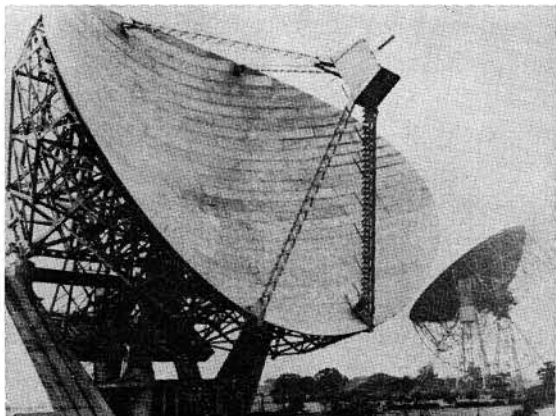
joka oli silloin tavallista lähempänä maata. Lisäksi Yhdysvaltain hallitus määräsi kaikki radiolähettimet suljettaviksi kokeen ajaksi. Kun filmiliuskan kehittämisen jälkeen tarkasteltiin kojeen vastaanottamia merkkejä, tehtiin ällistyttävä havainto. Filmin toisella reunalla näkyi jokseenkin selvinä ryhminä pisteitä ja viivoja, toisella reunalla taas melkein taasisin välimatkoin merkillisen sekaisia ryhmiä, joista kukin muodosti kuin karkeasti hahmotellut ihmiskasvot.

Samaan aikaan eräs Brittiläisen Columbian asema vastaanotti ällistyttävän signaalisarjan, joka koostui neljästä morsepisteestä, jotka toistuivat usean minuutin ajan. Jälleen voimme huomioida aikavälin Marconin 1901 tapahtuneesta S-kirjaimen lähetyksestä vuoteen 1924: se on melko lähellä edellä mainittua 22 vuoden jaksoa. Kun lisäämme tähän jälleen 22 vuotta, tulemme aikaan, jolloin maapallolle ilmestyi runsaasti lentäviä lautasia.

Elokuussa 1956 tohtori John Kraus Ohion valtionyliopistosta ilmoitti vastaanottaneensa mielenkiintoisia radiomerkkejä Venuksesta. Signaalit tulivat pulsseina, joiden kesto oli yksi sekunti tai enemmän ja joskus niitä tuli sarjana, jonka katkaisivat enemmän tai vähemmän säännölliset tauot. Impulssit oli moduloitu noin 117 jaksoa/sekunti audiotajudelle.

Vuona 1961 suunnattiin Green Bankin radioteleskoopin antenni kohti Tau-Cetiä, ja jälleen saatiin taltioitua outoja merkkejä. Edellisenä vuonna neuvostoliittolaiset ilmoittivat vastaanottaneensa radiomerkkien katkelmia, jotka viittasivat erittäin pitkälle kehittyneiden sivilisaatioiden olemassaoloon. Merkit tulivat Pegasuksen ja Arieksen tähdistöjen pisteistä nimeltä CTA-21 ja CTA-102. Myös Englannin, Ranskan, Australian ja USA:n tiedemiehet ilmoittivat kuulleensa samat signaalit. Ne vastaanotettiin 900 megajakson alueelta.

Vielä eräs ällistyttävä tapaus. Vuonna 1953 syyskuun 14.—17. päivinä monet englantilaiset televisionkatsojat hämmästykseseen näkivät vastaanottimestaan KLEE-televisioaseman virityskuvan tunnuksineen. Se oli niin voimakas, että se peitti paikallisten asemien lähetyksen häviten muutaman minuutin kuluttua. Asian hämmästyttävän puoli oli se, että KLEE-televisioasema, jonka sijaintipaikkana oli Houston Texasissa, oli **lopettanut toimintansa kolme vuotta aikaisemmin**. Oliko ehkä joku avaruudessa liikkunut alus vastaanottanut testikuvan ja lähettänyt sen takaisin maahan osoittaakseen, että avaruudessa on muitakin älyllisiä olentoja kuin me?

KÄVELYJÄ HEHKUVILLA HIILILLÄ

Monet itämailla käyneet matkailijat ovat kertooneet nähneensä sellaisen merkillisen tapauksen, jossa ihminen on paljain jaloin kulkenut hehkuvan hiiloksen yli (edestakaisin) ilman, että hänen jalkansa olisivat millään tavalla vioittuneet. Tällaisia tapauksia on nähty varsinkin Intiassa ja Ceylonilla. Tunnetaan pari tapausta, jossa myös jotkut eurooppalaiset ovat pystyneet samaan suoritukseen.

Kaikkia näitä tapauksia on yleensä epäilty ja luultu niiden olevan pelkkää hallusinaatiota. Siksi oli epäilijöiden hämmästys suuri, kun he 18. päivänä syyskuuta 1935 saivat Lontoon lehdistä lukea, että myös Englannissa oli edellisenä päivänä suuren katsojajoukon edessä suoritettu tällainen hehkuvilla hiilillä kävely. Tämän kokeen oli pannut toimeen Lontoon psykkisten ilmiöiden tutkimuslaitos ja sitä seuraamassa oli useita lääkäreitä ja tiedemiehiä. Kävelijänä oli nuori intialainen mies Kuda Bux. Hiilokseen oli käytetty 1 m³ tavallisia polttopuita, 7 m³ tammipölkkyjä, kuormallinen puuhiiltä ja 7 gallojaa parafiinia. Hiillos oli tehty maahan kaivetun syvennykseen ja sen pituus oli 3,5 m, leveys 1,8 m ja syvyys noin 22 cm. Hiillosta oli lämmitetty useita tunteja, joten kokeen alkaessa sen pintalämpötila oli 430 °C.

Jotta oltiin varmat siitä, että Kuda Buxin jaloissa ei ollut mitään suojaavaa ainetta, tarkastivat lääkärit hänen jalkansa huolellisesti. Tämän jälkeen Kuda Bux valokuvaajien seuramana astui hiilokselle ja käveli sen yli kahteen kertaan saamatta jalkoihinsa mitään vaurioita.

Koe herätti suurta huomiota ja Harry Price, joka oli kokeen johtaja, sai joka taholta onniteluja onnistuneen kokeen johdosta. Koe herätti kuitenkin asiantuntijoiden keskuudessa erimielisyyttä siitä, oliko ilmiö paranormaalin vaikei. Eräät lääketieteen tuntijat väittivät kokeen onnistuvan vain sen johdosta, että Kuda Bux osasi oikealla tavalla keskittyä ja panna kehonsa vastustusvoimat liikkeelle jäädessä siten vahingoittumattomaksi. Toiset myönsivät, että kokeen suorittamiseen tarvitaan keskittymistä, mutta

sen onnistumiseen vaaditaan myös paranormaalisia biologisia voimia.

Koe herätti siinä määrin lääkäreiden ja fysiologien huomiota, että kun vuonna 1937 jälleen tarjoutui mahdollisuus samanlaisen kokeen suorittamiseen, he olivat joukolla mukana. Se järjestettiin samalla paikalla kuin aikaisempi koe, mutta huolellisemmin valvottuna, ja vieläpä Englannin yleisradio radioi sen. Koe suoritettiin 7. päivänä huhtikuuta 1937, ja kävelijänä tällä kertaa oli turkkilainen Ahmed Hussain, joka varta vasten oli saapunut Englantiin Harry Price'n kokeiltavaksi. Tällä kertaa hiiloksen kuumuus oli 740 °C. Hussain otti kuusi askelta, mutta poltti itsensä. Koe siis epäonnistui, vaikka kaksi päivää aikaisemmin suoritettu koe oli onnistunut. Nähtävästi radion mukanaolo häiritsi Hussainin keskittymistä.

Englannin yleisradio oli kuitenkin siinä määrin tapauksesta kiinnostunut, että se ehdotti uutta koetta, joka samalla televisioitaisiin. Siihen Hussain suostui. Koe oli tällöin suoritettava Lontoon laidalla sijaitsevassa Alexandra Palace'ssa, jossa silloinen televisiostudio sijaitsi. Koetta varten oli studion pihalle järjestetty hiillos ja sen kuumuus pinnalla onnistuttiin kohottamaan 800 °C:een. Tällä kertaa Hussain onnistui kävelemään hiiloksen yli vahingoittumattomana. Mutta eräs Cambridgen yliopiston lääketieteen opiskelija, Reginald Adcock, innostui myös yrittämään ja käveli hiiloksen yli vahingoittumattomana. On itsestään selvää, että television katselijat kokivat suuren sensaation.

Kun Suomessakin on paljon henkilöitä, jotka eivät sano uskovansa siihen, että ihminen kykenee kävelemään hiiloksen yli vahingoittumattomana, ovat nämä kokeet, jotka on selostettu ei ainoastaan päivälehdissä vaan myös lääketieteellisissä aikakauslehdissä, heille vakuuttavana todistuksena siitä, että ihmisissä voi piillä myös sellaisia biologisia voimia, joita toistaiseksi voidaan pitää paranormaalina ja jotka estävät ihmisen ihoa palamasta, kun vain näitä voimia osataan käyttää oikein. Kun orgaaninen elin

selviää vahingoittumattomana satojen asteen kuumuudesta, on se — paitsi paranormaalinen biologinen ilmiö — samalla myös paranormaalinen fyysinen ilmiö.

(Elonpyörä n:o 2 1970)

Kuda Bux on esittänyt taitojaan eri puolilla maailmaa. Tämä kuva on otettu New Yorkissa.

MUSTAPUKUISTEN... jatkoa sivulta 13

Eräs toinen seikka, joka puoltaa ajatustani siitä, että mustapukuiset miehet eli vaientajat olisivat Pentagonin tai sen alaisuudessa työskentelevän Keskustiedustelupalvelun eli CIA:n miehiä on se, että ns. kontaktihenkilöitä ei ole hätyytetty. Syy miksi kontaktihenkilöt ovat jääneet ilman varoituksia ja uhkailuja voi olla seuraava: Kontaktihenkilöt ovat joko tietämättään tai tietoisesti Pentagonin agentteja, jotka määräyksestä aiheuttavat ufotutkimuksille hankaluuksia ja pyrkivät johtamaan niitä tahallisesti harhaan. On selvää, että Pentagonia voidaan epäillä vain Amerikassa sekä sen liittolaismaissa, muualla sen sijaan taas toisia valtiollisia tiedustelupalveluita. Tiedustelin syyskuussa 1970 Helsingissä vierailleelta amerikkalaiselta hyvin tunnetulta kontaktihenkilöltä Daniel Fryltä mustapukuista miehistä. Hän vastasi kuulleen kertomuksia näistä, mutta häntä ei oltu hätyytetty. Fry kertoi olevansa halukas tapaamaan heitä. Miksi kontaktihenkilöt ovat jääneet ilman varoituksia, vaikka heillä pitäisi olla kaikkein laajimmat tiedot ufoista ja niiden ohjaajista?

Minusta tuntuu, että mustapukuisten miesten toimissa on huomattavia samankaltaisuuksia niiden varoituksien ja käskyjen kanssa, joita ilmeni presidentti John F. Kennedyn murhan tutkimuksissa,

varsinkin konstaapeli Tipitin murhan yhteydessä. Konstaapeli Tipitin murhan nähneiden todistajien luokse saapui vierailulle henkilöitä, jotka kielsivät todistajia puhumasta mitään havainnoistaan, jopa uhkaillen heitä. Suurin osa näistä avaintodistajista, joita ei edes kuultu ns. Warrenin komitean suoritettavissa kuulusteluissa, on kuollut salaperäisissä olosuhteissa.

Aina on kuitenkin mahdollisuus, että käynnissä on hämäysyritys, jolloin vaientajat yrittävät saattaa aikaan niin paljon sekasortoa ufotutkimuksien ympärille, että kukaan ei enään tietäisi mistä puhuisi. Tällöin koko ufo-ongelma saisi naurettavuuden leiman, jolloin vakavamieliset tiedemies-tutkijat eivät ikinä ryhtyisi suorittamaan ufotutkimuksia. Sitten olisi helppo pistää »jauhot suuhun» maallikoillekin, koska mukana ei olisi tiedemiehiä, jotka voisivat edesauttaa ufotutkimuksien kehitystä. On otettava huomioon myös se seikka mustapukuisten miesten yhteydessä, että vierailijoita saapuisikin maapallopelle useammasta kuin yhdestä paikasta; tällöin myös niiden toiminta ja luonne voisivat olla erilaisia.

Vaientajien ongelma on siis vakava, ja sen vuoksi vaaditaan tämän alueen tutkijoilta erityistä rohkeutta; halua selvittää mustapukuisten miesten ongelma lopullisesti.

EUROOPPALAINEN PARAPSYKOLOGIA TÄNÄÄN

IRMA WEISEN:

Parapsykologia on varsin uusi käsite yleisessä tietoudessa. Itse asia, erilaiset yliaistilliset ja mystilliset ilmiöt, on kuulunut ihmisten kokemuspiiriin niin kauan kun heitä on ollut olemassa. Länsimainen suhtautuminen niihin on kuluneina vuosisatoina ja -kymmeninä osoittanut pimeää tietämättömyyttä.

Katolinen kirkko teki keskiajalla kaikkensa tuhotakseen herkät, mediumistisia kykyjä omaavat henkilöt, koska nämä kyvyt olivat kirkon mukaan Saatanasta, paitsi silloin kun niitä omaavat olivat kirkonmiehiä tai luostarisisaria. Mediumististen henkilöiden, »noitien», vainoamisen päämotiivi lienee ollut kirkon pelko sen omien väärinkäytösten ilmitulemisesta ja mahdin heikkenemisestä.

Rouva Irma Weisen, Ufoajan kirjeenvaihtaja Sveitissä, on tutkinut parapsykologisia ilmiöitä noin kymmenen vuoden ajan.

Kirkko tyrehdytti väkivallalla yliaistillisen kokemuksen vuosisadoiksi. Kun kirkonpelko alkoi laantua, ilmestyi uusi mahtitekijä, joka puolestaan julisti paranormaalit ilmiöt pannaan: Meidän tieteellisen edistymisen aikamme alussa, ensi menestysten huomassa, luotiin materialistinen maailmankuva, johon ei mahtunut mitään, mitä ei tieteiden tuntemin tutkimusmenetelmin voitu todistaa. Mitä ei voitu tieteellisesti todistaa, sitä ei ollut olemassa. Jos yliaistillinen kokeminen kiellettiin kirkon mahtisanalla vuosisadoiksi, tehtiin se nyt mahdottomaksi tieteiden mahtisanalla. Onhan tiede meidän aikamme »kaikkivoiva» ja »kaikkietävä». Vallalla olevat tieteelliset käsitykset, olivatpa ne oikeita tai vääriä, muodostuvat yleisiksi käsityksiksi. — Niinpä aivan meidän päiviimme saakka on yliaistillisiin ilmiöihin uskovien tai niitä kokeneiden ollut parasta olla puhumatta niistä, jollei ole tahtonut saada vähän höpsähtäneen ja ajastaan jäljessä olevan nimeä.

Tieteellinen maailmankuva on kuitenkin nyt muuttumassa. Fysiikan tutkimusten edistyessä on käynyt selväksi, ettei ainetta itse asiassa olekaan: se mikä meistä vaikuttaa kiinteältä aineelta on voimaa, joka saa atomiosaset värähtelemään ja pitää atomin pienoisaurinkokunnan koossa. Yhä selvemmäksi on alkanut käydä, että elämän peruselementtejä ovat henki ja voima. Aine on yksi niiden tiiviysaste eikä sitä ilman henkeä ja voimaa voi olla olemassakaan.

Seuraus käsitysten muuttumisesta on koko maailmankuvan muuttuminen, neljännen ulottuvuuden olemassaolon tunnustaminen. Moni »mahdoton» asia muuttuu mahdolliseksi, selitettäväksi ja luonnolliseksi. Kaikkialla maailmassa nykyään ilmenevä kasvava kiinnostus parapsykologiaan ja mystiikkaan todistaa tästä maailmankuvan muuttumisesta ja sen vapauttamana ihmisen vaistomaisesta pyrkimisestä jälleen yhteyteen niiden ulottuvuuksien ja voimien kanssa, jotka ovat hänen perusolemuksensa kanssa yhtä — henkisten ulottuvuuksien ja henkisten voimien kanssa.

SELUNKYVYT JA HENKIVOIMAT

Saadaksemme selvän kuvan tämän päivän parapsykologiasta meidän on otettava huomioon tämän tutkimuskentän jakautuneisuus. On olemassa kaksi parapsykologista tutkimussuuntaa, jotka molemmat

mat todistavat samojen paranormaalien ilmiöiden tosiasiallisuudesta, mutta eroavat käsityksissään niiden syistä ja aiheuttajista.

Animistinen (anima = sielu) parapsykologia pitää kaikkien näiden ilmiöiden aiheuttajana ihmisen omaa alitajuntaa, olipa sitten kysymyksessä esim. muinaiskielillä puhuminen transsissa, automaattinen kirjoittaminen, henkiolentojen aineellistuminen, ihmisten tai esineiden siirtyminen ilman näkyvää voimaa paikasta toiseen pitkienkin matkojen päähän, mainitakseni vain muutamia tunnetuista paranormaleista ilmiöistä.

Spiritistinen tai spirituoistinen (spiritus = henki) parapsykologia pitää todistettuna ja todistettavissa olevana että näissä ilmiöissä on kysymys henkiolentojen vaikutuksesta.

Tämä paranormaalien ilmiöiden tutkimussuuntien jakautuminen ei ole meidän päiviemme ilmiö, vaan se tapahtui kohta viime vuosisadan puolivälin jälkeen, jolloin paranormaalien asioiden tutkiminen aktivoitui.

Ensimmäisiä animistista selitystä puoltavia tutkijoita viime vuosisadalla oli mm. saksalaiset lääketieteen tri B. Schindler ja filosofi Eduard von Hartman sekä sveitsiläinen prof. tri. Maximilian Perty. Saman ajan kuuluisia spiritistejä ja tätä selitystä kokemuksensa perusteella puoltavia tutkijoita olivat venäläinen valtioneuvos ja tutkija Aleksander Aksakow, saksalaiset luonnontutkijat fil.tri, vapaaherra Karl von Reichenbach ja vapaaherra Carl du Prel, englantilainen fyysikko, prof. Sir Oliver Lodge sekä kemian ja fysiikan tutkija Sir William Crookes. Kuuluisa spiritistisen parapsykologian tutkija ja esitaistelija oli ranskalais-syntyinen prof. Allan Kardec. Vuosisadan alkupuolen kaikkein merkittävimpään spiritististen ilmiöiden tutkijoihin kuuluu ehdottomasti saksalainen tri Emil Mattiessen, jonka koko hänen elämänsä kestäneen tutkimustyön tulokset todistavat elämän jakumisesta kuoleman jälkeen ja henkiolentojen yhteydenpidon eri muodoista aineellisen maailman kanssa. Näiden tutkimusten tulokset julkaisi tri Mattiessen 3-osaisessa teoksessaan »Das persönliche Überleben des Todes». Meidän päiviemme oppinut, prof., tri Walter Hinz, ordinarius Göttingenin Yliopistossa ja henki-ilmiöiden yksityistutkija pitää tri Mattiessenin teosta kumoamattomana tieteellisenä todistusaineistona elämän jatkumisesta kuoleman jälkeen. Kaikki em. tutkijat ovat kirjoittaneet tutkimustensa tuloksista ja kokemuksistaan useita kirjoja, jotka eivät ole vielä kukaan menettänyt mitään ajankohtaisuudestaan ja todistusvoimastaan.

Nämä parapsykologisen tutkimuksen pioneerit jouluivat käymään ankaraa kamppailua aikansa tieteellisiä käsityksiä vastaan. Leimattiinhan nämä ilmiöt tieteen nimissä mahdottomiksi ja naurettaviksi. Tätä kamppailua tieteen nimissä esitettyjä ennako-

luuloja vastaan on jatkunut aivan meidän päiviimme asti. Niitä rajoja, jotka tiede on vetänyt mahdottoman ja mahdollisen välille, on jouduttu jatkuvasti siirtämään. Ehkäpä ennen pitkää ymmärretään, ettei mitään pysyviä rajoja voida vetääkään.

Eihän siitä ole kauan kun hypnoosi kuului markkinahuvittajien trikkeihin ja selvänäkijät olivat joko hysteerikkoja tai huiputtajia — tämä oli tieteen sana ja muuta mahdollisuutta ei ollut.

Hypnoosi, selvänäköisyys, telepatia, tapahtumien tietäminen ennakolta ja muutkin ns. kuudennen aistin kokemuspintaan kuuluvat kyvyt ovat nyt tunnustettuja tosiasioita, kiitos parapsykologisten tutkimusten yliopistotasolla. Tosin akateeminen parapsykologia asettaa puolestaan rajoituksia tutkimuskentälleen, määrittelee ennakolta sen, mikä on mahdollista ja mikä mahdotonta ja jättää sen »mahdottoman» tutkimatta näin lähtien hypoteesien tielle ja pystyttäen seiniä omien tutkimustensa eteen.

Tällä hetkellä on kahdessa eurooppalaisessa yliopistossa parapsykologian oppituoli, nim. Hollannissa Utrechtin yliopistossa ja Saksassa Freiburgin yliopistossa. Edellisen haltijana on prof. W. H. C. Tenhaeff ja jälkimmäisen prof. Hans Bender. Muutamissa muissa yliopistoissa on parapsykologinen tutkimuslaitos. Venäläiset parapsykologiset tutkimukset ovat asia erikseen ja tuloksiltaan huikeasti länsimaisia edellä.

Kun akateemisilta korkeuksilta julistetaan telepatian, selvänäköisyyden ja ennakolta tietämisen olevan tieteellisesti todistettuja, niihin uskotaan. Itse asiassa on laboratoriotutkijoiden tie näihin tuloksiin ollut hidas ja aikaaviepä, he ovat tulleet viimeiseksi maaliin. Kokemus on osoittanut kaikkina aikoina näiden ilmiöiden tosiasiallisuuden ja esim. vuosisadan vaihteen tutkijat olivat jo tulleet näihin tuloksiin, mutta vasta nyt kun yliopistojen ovet ovat avautuneet näille ilmiöille, ne ovat saaneet »seurapiirikelpoisuuden». On vieläkin olemassa koko joukko paranormaleja ilmiöitä, joiden puolesta pioneeritutkijoiden valtava kokemus- ja tutkimusaineisto todistavat, mutta joille yliopistojen ovet eivät ole auenneet, koska nämä ilmiöt ovat etukäteen määritetty mahdottomiksi.

Parapsykologiset instituutit Euroopassa edustavat pääasiallisesti animistista tutkimussuuntaa. Niiden suorittamat tutkimukset ovat tuoneet esille paljon arvokasta ihmisen sielunäköisyyden ja tajunnanalueiden kartoituksessa. Paikallaanpolkemisen vaikutukselta ei kuitenkaan voida välttyä, kun ajatellaan että yliopistojen parapsykologisissa laitoksissa istutaan yhä edelleen amerikkalaisen Duke-yliopiston professori Rhinen 40 vuotta sitten käytäntöön ottaman psi-korttisarjan ääressä ja mitataan telepaattista lähetys- ja vastaanottokykyä, selvänäköisyyttä ja ennaltatietämistä. Näyttää siltä ettei länsimainen akateeminen parapsykologia johda min-

käänlaisiin käytännöllisiin tuloksiin eikä yliaistillisten kykyjen hyödylliseen käyttöön. Kovin rajoitetuita näyttävät länsimaiset tutkimukset verrattuna Neuvostoliiton dynaamisiin, monipuolisesti tuloksellisiin tutkimuksiin, joita suoritetaan määrätietoisesti yliaistillisten kykyjen hyödyllistä käyttöä silmällä pitäen.

Länsi-Euroopan parapsykologisten ilmiöiden tutkiminen ei kuitenkaan rajoitu yliopistojen tutkimuslaitoksiin. Kaikkialla suurimmissa kaupungeissa on parapsykologisia seuroja ja yhdistyksiä, myös sellaisia, joiden toimintaa voidaan pitää käytännön parapsykologiana. Alan lehdet tietävät myös kertoa parempien tutkijaryhmien ja yksityisten tutkijoiden työstä.

Parapsykologisen tutkimuskentän jakautuneisuus animismiin ja spiritualismiin käy selvimmin ilmi Saksassa. Ranska ja Italia, jossa parapsykologisissa tutkimuksissa ollaan nykyään hyvin aktiivisia, edustavat pääasiassa spiritualistista suuntaa. Samoin myöskin Englanti, joka onkin luku aivan erikseen.

Kehityksen edistymiselle olisi tärkeää yhteisalueen löytyminen animistiselle ja spiritualistiselle parapsykologialle. Ei ole epäilystäkään, etteikö ihmisieluissa piilisi hämmästyttäviä voimia ja kykyjä, mikä kuitenkin ei todista kaikkia paranormaaleita ilmiöitä alitajunnan aiheuttamiksi. Animistit ovat tehneet alitajunnasta standardiselyksen kaikille parapsykologisille kokemuksille, useimpien ilmiöiden kohdalla nämä selitykset ovat todistamattomia olettamuksia. Henkivaikutuksia tiettyjen ilmiöiden aiheuttajina he eivät halua ottaa huomioon edes mahdollisina ilman laboratoriokokeellisia todistuksia. Yhtä väärin on spiritulististen tutkijoiden pitää kaikkia paranormaaleja ilmiöitä henkivaikutteisina. Jokaiselle rehelliselle tutkijalle käy varmastikin työnsä edistyessä selväksi, ettei näille ilmiöille ole yhtä — joko animistista tai spirituaalistista — oikeata selitystä, vaan että molemmat selitykset tulevat eri ilmiöistä riippuen kysymyksen. Rajan vetäminen puhtaasti sielullisten ja henkivaikutteisten ilmiöiden välille — siinä tutkimuskenttää huomispäivän parapsykologille!

Englanti ja Neuvostoliitto ovat valtioita, joissa Euroopan maista parapsykologian alueella eniten tapahtuu. Englannissa on tapahtunut jo sadan vuoden ajan ja tapahtuu jatkuvasti. Neuvostoliitossa alkoi tapahtua vähän yli 10 vuotta sitten ja sellaisella dynaamisuuksella, että tieteellinen parapsykologinen tutkimus jäi kaikkialla länsimaissa auttamattomasti varjoon.

Nämä molemmat valtiot ovat parapsykologisessa mielessä kumpikin omalla tavallaan erittäin kiinnostavia. Nostakaamme ensin rautaesirippua Neuvostoliiton psi-tutkimusten kohdalta. Siellä käyteen yliaistillisista ilmiöistä nimenomaan (myös lännessä tuttua) psi-nimitystä. Psi on kreikkalais-

ten aakkosten kahdeskymmeneskolmas kirjain ja kaikkien niiden sielunkykyjen yhteinen merkki, jotka tekevät paranormaalien kokemisen mahdolliseksi.

NEUVOSTOLIITTO HENGEN JÄLJILLÄ — TAHTOMATTAAN

Tähän asti ei Neuvostoliiton parapsykologisista tutkimuksista, muutamia yksityisiä kokeiluita lukuunottamatta, olla länsimaissa tiedetty oikeastaan mitään. Saksan tunnetuin parapsykologi prof. Hans Bender kirjoiti vuoden 1971 alussa ilmestyneessä kirjassaan »Unser Sechster Sinn» luettellessaan Euroopassa olevan kolme yliopistoa, joissa on parapsykologinen instituutti: »Skeptikkojen yllätykseksi on Leningradin yliopistoon perustettu 1960 fysiologi L. Wasselewin toimesta osasto sielullisen kaukovaikutuksen tutkimiseksi». Prof. Bendorillä oli tieto vain tästä yhdestä osastosta Leningradin yliopistossa, nyt tiedämme kuitenkin että siellä on enemmän kuin kaksikymmentä parapsykologista tutkimuslaitosta!

Saksassa on vastikään — syksyllä 1971 — ilmestynyt aikamme kaikkein yllättävin parapsykologiaa käsittelevä kirja, kahden amerikkalaisen parapsykologin — Sheila Ostrander ja Lynn Schroeder — koama aineisto Neuvostoliiton ja muiden itäblokin maiden tutkimuksista (Psi — Die Geheimformel des Ostblocks für die wissenschaftliche Erforschung und praktische Nutzung übersinnlicher Kräfte des Geistes und der Seele. Alkuperäinen teos: Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain.) Tämän kirjan mukaan Neuvostoliiton parapsykologin tutkimus on marssinut peninkulmasaappain pitkälle ohi länsimaisten tutkimusten — ja ennätysmäisen lyhyessä ajassa.

Vielä ennen v. 1960 ei Neuvostoliitossa, joitakin yksityisiä tutkimuksia lukuunottamatta, ollut minikäänlaista toimintaa tällä kentällä. Nyt siellä tutkitaan suorastaan innostuksen vallassa erilaisia yliaistillisia ilmiöitä täydellisesti varustetuissa laitosissa ja laboratorioissa, ja mikäpä on tutkiessa kun valtio innostaa ja tukee. Esim. vuonna 1967 peräti 13 miljoonalla ruplalla eli 13 miljoonan dollarin voimalla. Lännessähän tunnetusti ei riitä rahaa näihin tutkimuksiin.

Vaikkei teekään mieli käyttää liian suuria sanoja, ovat tiedot Venäjältä iskeneet lännen parapsykologipiireihin pommin tavoin. Vaikutukset tulevat varmastikin tuntumaan länsimaissa tutkimuksissa. Juuri Neuvostoliitossa tehdyt tutkimukset ja keksinnöt tulevat nopeuttamaan materialistisen maailmankuvan muuttumista henkiseksi!

Tunnetun kommunistisen Venäjän materialistisena valtiona, jossa sielu ja henki virallisesti ovat olleet mahdottomia, tieteellisesti todistamattomia, jatkuu sivulla 9

OTTO HÄKKINEN — SAVON IHMEMIES

— Kerron eräästä kotiseudullani Virtasalmella eläneestä maanviljelijästä, jolla oli monia harvinaisia kykyjä. Hän kuoli vuonna 1961 71 vuoden ikäisenä. Jo nuorena miehenä, jolta ajalta minä hänet muistan, häntä pidettiin kopitajassaan merkillisenä miehenä.

Hänellä oli jo nuoruudessaan selvänäkö. Häneltä käytiin kysymässä varastettuja ja kadonneita esineitä ja nuorempana hän antoi pieniä, huvittaviakin akrobaattinäytelmiä tästä kyvystään. Muun muassa olen kuullut kerrottavan, että kun hän oli Mikkelissä 1920-luvun alkupuolella rakennustöissä, niin siellä hän työtoveriensä ihmeeksi antoi tällaisen näytteen selvänäöstään. Hänen silmänsä sidottiin hyvin vahvasti, ja sitten toverit kääntelivät jonkun kellon viisareita milloin mihinkin asentoon, ja Otto Häkkinen osasi aina sanoa, mitä viisarit näyttivät. Ja tämä oli tietysti tovereista kovin ihmeellistä.

Minä olin kuullut nuoresta pitäen (muun muassa vanhemmilta veljiltäni) kummallisia tarinoita Otto Häkkisestä, mutta vasta vuonna 1949, jolloin olin kiinnostunut parapsykologiasta, menin hänen puheilleen ja esitin, että voisiko hän kertoa minulle näistä harvinaisista kyvyistään, koska minä olin asian vuoksi kiinnostunut, en uteliaisuudesta. Se ensimmäinen tapaaminen oli jollakin lailla merkillinen. Hän sanoi minulle: »Kukas sellaista on puhunut?» Minä sanoin, että niin kauan kuin minä muistan, on täällä Virtasalmella kerrottu, että Otto Häkkinen on merkillinen mies. Hän tuli kasvoiltaan sen jälkeen ihan punaiseksi ja hänen nenästään alkoi vuotaa verta. Sitten hän alkoi puhua minulle näistä kyvyistään, käsitykseni mukaan täysin rehellisesti. Ei hän varmaankaan kaikkea puhunut, mitä olisi voinut puhua, sillä hän sanoi usein, että hänellä ei ole lupa puhua. Mutta paljon hän puhui, ja hyvin paksun kirjan saisi näistä puheista, mitä hän yli kymmenen vuoden aikana erilaisista kyvyistään minulle kertoili. Sitä ennen hän kyllä otti minulta lupauksen, etten kertoisi näistä paikkakunnalla. Hän sanoi, ettei niitä kukaan kuitenkaan ymmärtäisi, ja hän joutuisi vain vaikeuksiin.

Häntä pidettäisiin vähintään pirun liittolaisena, niin kuin jo siihenkin mennessä oli hänestä sanottu.

Sitten kun hän kertoi — ja kun olin tietoinen parapsykykkisistä kyvyistä ja ilmiöistä — niin kävi ilmi, että ensiksikin hän oli **nuoruudesta saakka ollut selvänäköinen**. Toiseksi hänelle oli **kehittynyt keski-ikällään minänpoistumiskyky**, bilogatio, niin kuin sitä parapsykologisesti sanotaan. Sitten hän oli käsitykseni mukaan myös jonkinlainen **maagikko**. Ja neljänneksi hänellä oli **alkemististä tietoutta ja kykyä**.

Selvänäöstään hän antoi paikkakunnallaan todisteita, varsinkin niille henkilöille, joihin hänellä oli luottamuksellinen suhde. Tällainen oli eräs maanviljelijä, Otto Häkkistä hiukan nuorempi, jolle hän oli puhunut jo aikaisemmin näistä kokemuksistaan, koska tämä valistunut maanviljelijä ymmärsi asettaa ne oikeaan arvoonsa. Tietääkseni oli vain kolme henkilöä, joille hän puhui yhtä paljon kuin minulle. Kolmas henkilö oli hänen oma vaimonsa, emäntä Ida Häkkinen. Todisteina selvänäöstään — paitsi että hän voi neuvoa, missä varastetut ja kadonneet esineet olivat — hän antoi joskus pieniä akrobaattinäytelmiä. Esimerkiksi, kun hänelle sanottiin, että katsopas, mitä jossakin talossa sillä hetkellä tehtiin, ketä siellä oli tuvasa, mitä nämä henkilöt tekivät ja mitä puhuivat, niin Otto Häkkinen pani tavallisesti hatun silmilleen ja keskittyi. Jonkin ajan kuluttua hän otti hatun silmiltään ja kertoi, ketä oli sen talon tuvassa, mitä nämä tekivät ja mitä puhuivat. Kun asia sitten kontrolloitiin kysymällä asianomaisen talon isäntävältä, että pitikö tämä asia paikkansa, niin piti hän se. Ilman epäilyä hänellä oli selvänäkö hyvin kehittynyt ja minänpoistumiskyky myös.

KOHTI KUUTA

— Hän kertoi minänpoistumiskykynsä kehityksestä, että hän ensiksi käveli **sieluruumiisaan**, kuten hän sanoi (okkultistit sanovat »astraalikehossaan» tai »etteriruumiissaan»).

Hän sanoi siis ensin kävelleensä. Sitten hän opetteli semmoisia loikkia, vähän niin kuin »seitsemän peninkulman saappailla», pitkiä hyppyjä. Ja viimein hän sitten oppi liitämään. Hän sanoi, että vanhemmalla iällään hän oli voimakas liittäjä. Hän kertoi käyneensä sieluruumiissaan kaikkialla maapallolla, mihin hänen mielensä veti: muun muassa suurimmissa kaupungeissa, Mount Everestin huipulla ja niin edelleen, puhumattakaan kotimaasta ja lähemmistä paikoista. Esimerkiksi, kun hän kertoi menneensä ensimmäisen kerran New Yorkiin, hän kohosi tuhansien kilometrien korkeuteen ja katseli maapalloa kuin karttaa. Ja koska hän tunsikin maapallon kartan, niin hän tiesi, missä päin on USA:n rannikko ja missä päin New Yorkin miljoonakaupunki pilvenpiirtäjäineen. Sinne hän meni; laskeutui ensin Vapaudenpatseen päälle ja katseli sieltä, lähti sitten lähemmin tutkimaan tuota pilvenpiirtäjien kaupunkia.

Myöskin hän sanoi pari kertaa yrittäneensä kuuhun menoa, kun kuu paistoi täytenä ja kirkkaana. Hän kertoi tehneensä lujan päätöksen, että vaikka sille tielleen jäisi, niin hän menee kuuhun. Mutta, hän kertoi, kun hän oli jonkin minuutin mennyt — arvionsa mukaan maapallon ja kuun puoliväliin, jolloin molemmat näkyivät suurena pallona — niin vauhti seisahtui itsestään, hän ei päässyt kuuhun. Oli palattava takaisin. Minä selitin sitten kirjatietojeni mukaan, että maapallon astraalikehän sanotaan yltävän vain puoleenväliin kuuta, joten kun hän oli tullut astraalikehossaan maapallon astraalikehän rajalle, niin väliaine loppui. Olisi pitänyt olla paljon korkeampi käyttöväline, buddhin, kuten okkultistit sanovat, jolla pääsee kaikkialle, aurinkokunnassa ainakin.

Sieluruumiissa vaeltaminen oli kolmenlaista. Ensiksikin oli tuo liittäminen, joka saattoi tapahtua liki ajatuksen nopeudella. Mutta hän sanoi, että hänen vauhtinsa oli yleensä noin 1000 km sekunnissa, jonka hän sanoi laskeneensa siitä, kun hän tuntee suunnilleen merien ja mantereiden pituudet ja välimatkat. Hän sanoi esimerkiksi, että kun hän menee Suomenlahden tai Pohjanlahden yli, niin sitä tuskin huomaa. Mutta jos hän haluaa, niin hän voi liidellä kuin poutahaukka, voi seisahtuakin, katsella maiseimia, tai sitten ruveta kävelemään niin kuin fyysisessä kehossakin kävellään.

TUONELASSA

— Hän puhui myös käynneistään ja vaeluksistaan tuonelassa, helvetissä ja paratiisissa.

Kysyin häneltä, että kuinka sinne voi päästä? Hän sanoi: »Se on sanottu Raamatussa.» Kysyin, että millä tavalla se on sanottu? Hän vastasi: »Se on sanottu näin: Kaikki, mitä te anotte Isältä uskoen, sen te saatte.» Hän sanoi kuitenkin, että lupa on saatava henkimaailman hallituksen keskuspaikasta eli **Kristukselta**. Hän mainitsi, että Kristus on helvettienkin Herra ja tuoneloitten Herra. Lupa on saatava Kristukselta, muuten ei kukaan elävä eli fyysisessä kehossa vaikuttava ihminen voi sinne mennä. Hänellä oli kertomansa mukaan näillä matkoillaan aina mukana joku henkimaailman olento, joku valkopukuinen, kuten hän sanoi. Siis enkeli — tai kehittynyt vainaja.

Hän kävi muun muassa tapaamassa vuonna 1954 kuollutta veljeäni, jonka hän sanoi tavanneensa tuonelan kaupungista. Silloin hänellä oli oppaana eräs henkilöäkäri, kuudennellatoista vuosisadalla Ruotsissa vaikuttanut lääkäri, jonka nimi oli eläessään ollut Frans Forsten, mutta joka nyt myös siellä toisella puolella oli lääkäri. Hän paransi myös eläviä ihmisiä ja oli Otto Häkkisen kuvauksen mukaan korkealle kehittynyt kolmannen asteen mestari, siis alempi adepti. Otto Häkkinen kertoi, että kun hän ensimmäisen kerran tapasi Frans Forstenin, niin hän näki kuinka hänestä loisti Jumalan kunnia. Aikaisemmin hän ei ollut tavannut ketään niin korkeata olentoa. Nämä valkopukuiset, joilla oli kuin lääkärin takki päällä, olivat hänen arvionsa mukaan paljon vähäisempiä olentoja, vaikka nekin pystyivät toimimaan oppaina ja neuvojina silloin, kun hän oli vaelluksella tuonelassa, helvetissä ja paratiisissa. Usein hän kertoi muun muassa, kuinka hän kävi tapaamassa entisiä tuttujansa, kuolleita. Heitä saattoi tavata »henkimaailman vankilassa», toisin sanoen nämä vainajat olivat lukkojen takana, pimeissä kallioluolissaan. Näistä voisi kertoa lukemattomia tarinoita.

Otto Häkkinen kertoi tavanneensa myös **Jeesus Kristuksen**. Vuotta ennen kuolemaansa hän kertoi minulle, että hän oli tavannut Jeesuksen 46 kertaa ja keskustellut Hänen kanssaan kuin ihminen ihmisen kanssa. Kuvasi tarkoin Hänen ulkomuotonsakin mainiten muun muassa, että taiteilijat ovat inspiraatiollaan tavoittaneet suurin piirtein oikean hahmon, mutta että tarkasti ottaen se ei ole sellainen kuin hän on nähnyt. Esimerkiksi kasvot ovat enemmän pitkänomaiset ja tukka pääläeltä hiukan harventunut.

Silloin kun Jeesus kävi häntä tapaamassa ensimmäisen kerran, niin se oli hieman erikoinen tapahtuma. Toisen maailman tuttavat olivat sanoneet hänelle, että valmistaudu, sillä tänä iltana tulee korkeita vieraita sinun kotiisi. Otto

Häkkinen oli järjestänyt asiansa niin, että kaikki muu talonväki meni töihinsä tai kylään. Itse hän jäi emäntänsä kanssa sisälle, jossa he veisasivat virsiä pirtin penkillä. Silloin avautui ovi — selvänäköisesti katsottuna siis oven eetteriastraalinen vastine — ja sisään tuli hyvin kirkkaan sädekehän ympäröimä olento, jolla oli seuruetta mukana. Häneltä katkesi virrenveisuu, mutta emäntä, joka ei mitään nähnyt, jatkoi veisuuta. Vieras astui pirttiin, jolloin Otto Häkkinen lankesi polvilleen vieraan eteen. Mutta vieras ei antanut hänen olla polvillaan, vaan nosti hänet ylös; ei sanonut mitään, mutta katsoi häntä tutkivasti ja läpitunkevasti. Niin kirkas oli sädekehä olennon ympärillä, että hän tuskin kärsi hengensilmillään (selvänäköisesti) vierasta katsoa. Heti hän tunsi ja arvasi olennon Jeesus Kristukseksi. Jeesuksen seurassa oli eräs olento, johon hän kiinnitti erikoisesti huomiota. Hän oli hyvin puhdas, kaunis, valkoinen, kirkastunut olento. Otto Häkkinen ajatteli, että tuo varmaankin on apostoli Johannes. Kun hän sitten kysyi henkimaailman tuttaviltaan, jotka olivat tässäkin tilaisuudessa läsnä, oliko hän arvannut oikein, niin nämä sanoivat, että oikein arvasit, hän oli apostoli Johannes. Sanaakaan ei vaihdettu tässä ensimmäisessä tapaamisessa. Jeesus poistui sanaakaan sanomatta, mutta myöhemmin Hän saapui, ja Otto Häkkisellä oli tilaisuus keskustella ja kysellä Jeesukselta.

TAITAVA KONEMIES

— Otto Häkkinen käytti minänpoistumiskykyään hyväkseen myös jokapäiväisessä elämässään. Hän oli siis maanviljelijä, talon isäntä, mutta samalla hän oli monia teknillisiä asioita harrastava, hyvin taitava, hyvin kätevä mies. Hän oli ollut nuoruudestaan saakka vaskenvalaja. Hän valoi kotonaan muun muassa lehmänkelloja, tiukuja hevosille ja kulkusia. Nämä olivat mestariteoksia, saipa hän niistä maatalousnäytteilyissä ensimmäisiä palkintojakin.

Siihen aikaan kun maanviljelijöille tuli käyttöön polttomoottorit ja näihin tuli usein vikoja, joita maanviljelijät eivät itse pystyneet korjaamaan, niin silloin aina haettiin Otto Häkkinen — ja hän sai koneet ja moottorit taas pelamaan. Hän kertoi minulle, että kun tuotiin sana, että taas se moottori piiputtaa, niin hän meni **sieluruumiissaan** asianomaiseen taloon, **tutki moottorin**, ja jos siihen esimerkiksi oli jokin osa valettava, niin hän mittasi sen ja valoi osan valmiiksi kotonaan. Kun hän sitten meni taloon, niin hänellä oli tarvittava osa mukanaan ja moottori tuli nopeasti kuntoon. Tämä tietysti ihmetytti kovasti talon väkeä.

Jos Otto Häkkinen tai hänen omaisensa meni johonkin kylään, ehkä kaukaiseenkin suku-

(jatkuu seuraavassa numerossa)

UUSIA KIRJOJA

Horst Knaut:

Paluu tulevaisuudesta. Fantastisia kokemuksia salatielten maailmasta. 242 sivua.

Otava 1971. Ovh. 15/18 mk.

»Tämän reportaasin tarkoituksena on antaa journalistinen selonteko meidän päiviemme okkultismin harjoittamisesta, mutta sen tarkoituksena on myös tuoda esiin se seikka, että futurologimme ovat tulevaisuutta kaavaillessaan tähän mennessä jättäneet erään tärkeän ilmiön huomioon ottamatta: yliaistillisen yhä laajenevan eskalaation. Okkultismi on vasta alkamassa!»

Näin lopettaa länsisaksalainen tv-toimittaja Horst Knaut kirjansa esipuheen. Kirjoittaja suhtautuu okkultisiin ilmiöihin varsin kielteisesti. Hän tuo selvästi esiin pelkonsa siitä, että tällaiset asiat tulevat päivä päivältä yhä suosituimmiksi. Jo nyt yli kolme miljoonaa länsisaksalaista harrastaa salatietoita »ja heidän lisäksi vielä 5—10 miljoonaa saksalaista tuntee sympatiaa henkityöteitä kohtaan...»

Kolme vuotta kestäneiden tutkimustensa jälkeen Horst Knaut on päätenyt siihen tulokseen, että suurin osa okkultismin harjoittajista on suoranaisia huijareita, sielullisesti sairaita tai muuten epänormaaleja ihmisiä. Tällainen lopputulos johtuu ennen muuta siitä, että hän on aivan tarkoituksellisesti etsinyt okkultismin kielteisiä puolia. »Minua eivät ole kiinnostaneet myöskään ne todistetut tapaukset, joiden meidän on myönnettävä jäävän okkultiseen hämärään, koska ne ovat kaikkien luonnollisten selitysmahdollisuuksien ulkopuolella. Kirjassani olen käsitellyt ainoastaan sellaisia salaopillisia ilmiöitä, joista ei ole puhuttu julkisuudessa.» Ja kaikkea kielteistä löytyy tietenkin runsaasti: rahan ja omaisuuden tavoittelijoita, vallanhaluisia jne. Eri-tyisen mielellään kirjoittaja kuvailee »okkulttista seksiä», jota edustavat esim. seuraavat alaotsikot: »Salaopillinen yhdyntä auringonkylvyssä», »Telepaattinen väkivallanteko», »Augsburgin salaopillinen seksitrio», »Eroottinen lataus jälkivaatimuksella», »Selvänäköisyyttä navan alapuolella».

Horst Knautin ainoa okkultismin myönteinen kuvaus kohdistuu erääseen tunnettuun zürichiläiseen spiritismiryhmään, »Zürichin henkiseen looshiin», johon kuuluu useita tuhansia jäseniä. »He ovat avoimia ihmisiä, jotka eivät löpöttele mitään spiritistikiinaa, vaan joiden kanssa voi keskustella asiallisesti.»

Kirja on lukemisen arvoinen, vaikka se yksipuolisuudessaan ja sensaationtavoittelussaan menee usein liian pitkälle. Se muodostaa erään näkökulman okkultismin monimuotoiseen maailmaan.

Ilmo Kallio-Soukainen:

Mitä tapahtuu 1985? Seuraavat 30 vuotta selvänäköijäin silmin.

171 sivua.

Alea-Kirja Oy 1971.

Ovh. 12 mk.

Jumalallinen henki tarjoaa
minulle näkyjä:
ruttoa, nälkää, sotaa, syntymää
ja monenlaisia kärsimyksiä,
tulvia, kuivuutta veren peittämiä
maita ja meriä,
rauhantekoja, aselepoja,
prelaattien ja ruhtinaitten kuolemaa.

Nostradamus

Mikäli kirjassa esitetyt ennustukset pitävät osakseen paikkaansa, tulevaisuus ei todellakaan näytä valoisalta. Onnettomat tapahtumat alkavat jo kesälä 1972 ja niitä riittää aina vuosisadan loppuun saakka. Näiden synkkien tulevaisuudenkuvien takana ovat muun muassa seuraavat ennustajat: Sihran Aleicum, Nostradamus, Jeane Doxon, Lobsang Rampa, Astrid Gilmark, Edgar Cayce ja Agatha Leinonen. Kirjoittajan tärkein lähde on ollut suomalainen selvänäköjä Sihran Aleicum, joka maalailee kaikkien synkimmät näkymät.

Kirjan alussa olevat kustantajan (Kauko Kare) saatesanat antavat teokselle tietynlaisen poliittisen leiman (Kekkonen saa kuulla kunniansa), joka tulee myöhemminkin monta kertaa näkyviin. Tässä suhteessa kirja on aivan liian yksipuolinen, sillä toisenlaisiakin ennustuksia löytyy — runsaastikin (esim. Aino Kassisen käsitykset Kekkoesta ja Suomen kohtalosta ovat hyvin myönteisiä).

Kirjan mukaan vuosi 1985 on eräs maailmanhistorian kohtalokkaimmista: globaalinen ydinsota ja

monet onnettomuudet (mm. suuren pyrstötähden törmäminen maapalloon) pitävät huolen siitä, ettei tuolloin enää ole minkäänlaista liikakansoitumisen ongelmaa, ihmisiä jää jäljelle vain kourallinen.

Muutamat ennustukset koskevat myös seuraavan vuosisadan tapahtumia. Meille kerrotaan esimerkiksi, että kiinalaiset valtaavat koko Neuvostoliiton ja tunkeutuvat myös Skandinaviaan. Vuonna 2100 Suomessa ei ainutkaan ihminen puhu enää suomea. Samoin kerrotaan, että maapallolle tulee asukkaita muilta planeetoilta: syntyy uusi ihmisrotu.

On varsin ilmeistä, että tällainen kirja herättää pelkoa ja lietsoo ehkä hysteriaakin muutamissa lukijoissaan. Tosin samaa voi sanoa useista muistakin kirjoista. Tässä tapauksessa lukijapiiri lienee kuitenkin melko suppea.

Vuosi 1972 näyttää, mitä todella alkaa tapahtua.

TK

UFOT MERELLÄ

jatkoa sivulta 11

lestään olisi tullut kiekosta. Päästyään ilmaan kiekko hävisi nopeasti näkyvistä.

Outoja esineitä

Sillä merialueella, jossa kiekko oli levännyt, oli »valkoinen, vanteen muotoinen esine, kirstun tai matka-arkun kokoinen» (Dona Maria Nazarén oma kuvaus). Lyhyen tuokion jälkeen tämä »vanne» vajosi. Sitten se ilmestyi uudelleen näkyviin ja siitä irtaantui keltainen soikean muotoinen esine, jonka läpimitta leveimmästä kohdastaan oli suunnilleen 40 cm ja joka kellui niin, että noin 20 cm jäi veden pinnan yläpuolelle.

Jäättyään liikkumattomaksi noin kolmen minuutin ajaksi tämä soikea keltainen esine alkoi liikkua hitaasti rantaa kohti siten, että sen pitempi akseli osoitti silminnäkijöiden talon suuntaan. Esineen takapäässä oli vihertävä laippa, joka myöhemmin irtaantui pääosasta ja jatkoi sen seuraamista »noin 80 cm:n etäisyydessä».

Kun aikaa oli Dona Maria Nazarén arvion mukaan kulunut noin 15 minuuttia, keltainen esine oli tullut noin 120 metrin päähän rannasta. Sitten se suoritti suorakulmaisen käännöksen vasempaan ja suuntasi kulkunsa kohti Gávean rannikkoa pitäen jatkuvasti etäisyyden enemmän tai vähemmän samana rannan kallioista. Tämä liike (länteen) oli itse asiassa vastakkainen alueella tuolloin vallitsevalle merivirrälle.

Sitten Dona Maria Nazaré meni alas hänen talonsa edessä olevalle tielle ja yritti tehdä huomioita keltaisen esineen seuraavista liikkeistä. Hänen kanssaan oli muutamia poikia, jotka saattoivat tuolloin tulemaan paikalle, ja hän osoitti esinettä heille. Pojat yrittivät saada siihen osuman heittäen sitä kivillä, mutta he eivät onnistuneet. Tämä vaihe kesti suunnilleen seuraavat kymmenen minuuttia, jonka ajan jälkeen se hävisi heidän näkyvistä kallioniemekkeen taakse, joka oli noin 500 metrin päässä siitä, missä he seisoivat.

Sillä välin »valkoinen vanne» oli yhä näkyvissä oltuaan useita kertoja väliaikaisesti hävinneenä, ja se lähestyi jatkuvasti Gávean rannikkoa ikään kuin se olisi aikonut liittyä siellä uudelleen keltaiseen esineeseen. He katselivat valkoista vannetta kaikkiaan noin 20 minuuttia, kun se vuoron perään hävisi ja ilmestyi, kunnes sekin viimein katosi näkyvistä.

Poliisit saapuvat

Mitä tulee herra Joao Aguiarin tekemään puhelinsoittoon, se meni satamapoliisille, jonka päämajat ovat lähellä Calaboucon lentokenttää, Rio de Janeiron keskiosassa. Niinpä normaalisti olisi kulunut

ainakin tunti ennen kuin olisi odottanut satamapoliisin partioveneen saapuvan tapahtumapaikalle. Sen tähden herra Aguiar oli sangen hämmästynyt, kun hän, ainoastaan noin 20 minuutin jälkeen, näki nopean moottorialuksen suuntaavan kulkunsa kohti saaria.

Tämä moottorialus oli epäilemättä normaali Forde Copacabanaan sijoitettu alus. Me emme tiedä, näkikö sen miehistö ufon lähdön, mutta voidaan päätellä, että he näkivät, sillä heillä on saattanut olla ufo näkyvissä kauan ennen kuin he saapuivat alueelle, josta se lähti ja jonne »valkea vanne» jäi kellumaan.

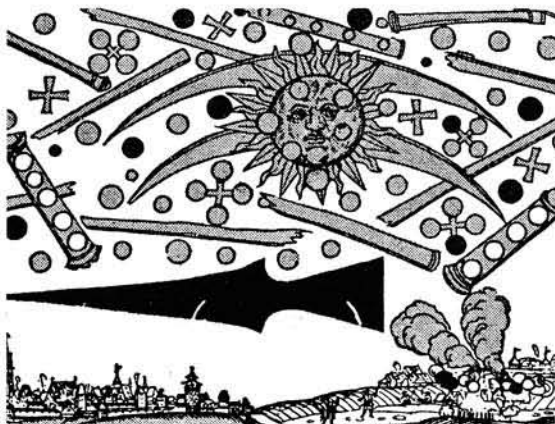
Kun he saapuivat sinne, moottorialus pysähtyi noin kilometrin päähän rannasta. Sitten silminnäkijät näkivät aluksen miehistön suurella vaivalla nostavan alukseen sylinterimäisen punaisen esineen (vaikeus johtui epäilemättä tämän esineen suuresta painosta). Tämän tehtyään moottorialus palasi nopeasti lähtöpaikkaansa.

Kysymyksiä

Me emme voi arvata ulkoplaneettaisten mereen laskeutumisen tarkoitusta. Voisiko se olla se, että he aikoivat tutkia tiettyjä paikallisia olosuhteita muutamien sondien avulla, vai olivatko nämä ehkä lisäosia, jotka oli aiottu erääseen ulkoplaneettaisten vedenalaisista tukikohdista ja jotka olisivat automaattisesti kontrolloituina uineet kohti tuota tukikohtaa? Vai olisivatko ne ehkä voineet olla automaattisia laitteita, jotka joko veden varassa tai vedenalaisina voisivat lähettää tietoja silminnäkijöiden psykologisista reaktioista? Vai olisivatko ne jonkinlaisia laitteita, joilla saattaisi olla pitkäaikainen vaikutus inhimilliseen psykologiaan?

(Lyhennelmä

Flying Saucer Review -lehden, n:o 3 1971, artikkelista »UFO on the sea near Rio».)

MITÄ TAPAHTUU...

jatkoa sivulta 15

dentti päättää erota virastaan. Hänen sijalleen tulee Karjalainen.

Presidentti Kekkosesta selvänäkijät ovat aivan eri mieltä. Sihran Aleicumin mukaan Kekkonen on »ohjannut valtiolaivaamme yhä enemmän vasemmalle naapurimme toivomaan suuntaan», ja »Suomi olisi pelastunut, jos valtion päämiehenä olisi vielä Paasikivi...»

Aino Kassinen sanoi Kekkosesta näin:

— Kekkosen täytyisi tulla uudestaan presidentiksi; niin kauan kun asiat ovat sekaisin. Kun vain eläs kauan, se on pääasia. Kenestäkään muusta ei ole sille paikalle kuin hänestä. Hän on järkevä.

MUITA ENNUSTUKSIA

Aino Kassinen, millaiseksi muodostuu vuoden 1972 sää?

— Ei se huono ole, mutta lunta voi tulla paljon.

— Onko kovia pakkasia?

— On.

— Tapahtuuko suuria onnettomuuksia?

— Maanjäristyksiä, pyörremyrskyjä ja sellaisia tulee, julmiakin tapauksia.

— Missä päin maailmaa?

— Floridassa, Venäjällä ja jossakin Euroopassa.

Lopuksi joitakin tunnetun intialaisen astrologin (tohtori B. V. Raman) ennustuksia:

YK hajoaa vuonna 1972.

Rajakahakat Kiinan ja Neuvostoliiton välillä voimistuvat. Sodan vaara on olemassa.

Kiinassa esiintyy nälänhätää, tauteja ja tulvia.

USA sekaantuu yhä enemmän Indokiinan sotaan. Amerikassa esiintyy voimakkaita maanjäristyksiä ja pahoja tulvia.

Intia on vaarassa joutua hyökkäyksen kohteeksi Pakistanin taholta.

Lähi-Idässä taisteluja ja vallankumouksia.

Tehdään hämmästyttäviä tieteellisiä keksintöjä.

Ja vielä kirjoittajan oma ennustus:

— Kaikki ennustajat erehtyvät.

INTERPLANETISTIT ry. INTERPLANETISTERNA rf. PL 10101 00101 HKI 10

Tänä vuonna yhdistys täyttää kymmenen vuotta. Se on maamme vanhin ja suurin ufoyhdistys. Interplanetistit ry. julkaisee **Vimana**-nimistä jäsenlehteä, joka sisältää runsaasti ajankohtaista ufotietoutta sekä suomesta että ulkomailta.

Yhdistyksen jäsenyys on avoin kaikille asialta kiinnostuneille henkilöille. Vuotuinen jäsenmaksu on 10 markkaa (maksetaan postisiirto-tilille 1292 00—8).

Interplanetisteihin kuuluvia ufokerhoja on seuraavilla paikkakunnilla:

	Puheenjohtaja Timo Pyhälä Pietarinkatu 8 B 11 00140 Helsinki 14 puh. 90-65 09 95
Helsinki	
Jyväskylä	Jouko Vaara Käyräkatu 5 B 14 40600 Jyväskylä 60 puh. 941-21 34 05
Kemi	Kari Kuure PL 13 94101 Kemi
Kotka	Martti Mykkänen Katajatie 48130 Kotka 13
Lahti	Pentti Karjalainen Lautamiehenkatu 17 15100 Lahti 10
Lappeenranta	Tapani Kuningas 54510 Uro puh. Uro 71
Mikkeli	Matti Kinnunen Sairila 50180 Visulahti puh. 26033
Nurmijärvi	Viljo Penttilä 01900 Nurmijärvi puh. 90-20 40 34
Pori	Jarl Lund Valtakatu 5 D 28100 Pori 10 puh. 939-15 908
Tampere	Riitta Halme Kuoppamäentie 19 B 10 Nekala 33800 Tampere 80
Vaasa	Keijo Muukka Hyttystie 5 C 24 65230 Vaasa 23 puh. 961-21 15 25

KIRJEITÄ

Tämä osasto on tarkoitettu lukijoitten mielenkiintoa, kokemuksia ja kysymyksiä varten. Myös alla olevan kaltaiset kirjoitukset tulevat kysymykseen. Kaikkien kirjoitusten on kuitenkin tavalla tai toisella liityttävä tämän lehden aihepiiriin, siis erilaisiin tuntemattomiin ilmiöihin ja kokemuksiin. Alan kysymyksiin vastaamme vain ko. osaston puitteissa, ei siis kirjeitse. Liittäkää kirjeisiinne aina oma nimenne, vaikka kirjoituksissa käyttäisittekin nimenne.

Nykyään on yhä suuremmassa määrin onnistuttu saamaan informaatiota ihmisen psyykkisistä ominaisuuksista, jotka aiemmin on voitu pohjata vain sattuman varaisiin spekulatioihin. Tähän ryhmään voidaan katsoa lukeutuvan myös ihmisen jälleensyntymisen mahdollisuuksiin kohdistetut tutkimukset, joista varsinkin viime aikoina on saatu erittäin rohkaisevia ja mielenkiintoisia tuloksia. Usein etenkin pikkulapset kertovat täysin oudosta ympäristöstä hämmästyttävän tarkkoja yksityiskohtia ja saatavat kertoa jopa edellisen nimensä sekä kuvailla lähiomaisensa. Näitä tapauksia löytyy runsaasti, ja jälleensyntymisprobleeman pohjalta asiaa tarkasteltaessa kohdistuu niihin erityisen suuri mielenkiinto niiden spontaanin luonteen vuoksi. Saadaksemme asialle riittävää todistusvoimaa on kerättävä kaikki yksityiskohdat, joiden avulla voimme esimerkiksi vanhoista kirjoista löytää vahvistukset muistikuvien tueksi.

Mainittakoon, että lähes kaikki maailman suurimmat uskonnot — kristinuskon lukuunottamatta — ovat omaksuneet reinkarnation (jälleensyntymisen) erääksi uskontonsa perustaksi. Kristinuskossakin se oli vallitsevana aina vuonna 553 Konstantinopolissa pidettyyn kirjokollisokoukseen asti, jossa sen kannattajat jäivät tappiolle äänestyksessä. Äänet tosin menivät tasan, mutta puheenjohtajan ääni ratkaisi. Uskonnoillamme on siis varsin horjuva perusta!

Alan lähempi tutkimus on viime aikoina saa-

tu käynnistymään meidänkin maassamme asiaa tutkivan työryhmän voimin. Olemme jatkuvassa yhteydessä maailman johtavan reinkarnation tutkijan Ian Stevenssonin kanssa, joka on muun muassa julkaissut useita asiaa käsitteleviä teoksia Amerikassa. Olemme erittäin kiitollisia jokaisesta tietoomme tulevasta tapauksesta ja toivomme, että lähettäisitte meille selostuksen omakohtaisista kokemuksistanne; tai jos tiedätte jonkun toisen omaavan tietoja ko. asiasta, niin lähettäisitte ainakin hänen nimensä ja osoitteensa. Jokainen kenties vähäpätöiseltäkin vaikuttava tapaus saattaa olla arvokas pala kokonaisuudessa, jonka avulla voimme kartoittaa ihmismielen tuntemattomia sopukoita. Myöskin muut niin sanotut yliluonnolliset kokemukset otamme kiitollisuudella vastaan tutkittaviksi. Pyydämme ystävällisimmin osoittamaan kokemuksenne alla olevaan osoitteeseen.

Suomen Reinkarnatitutkimus
54480 Nokkala

KYSYMYKSIÄ: Kuinka monta ufokirjaa Suomessa on julkaistu? Mitkä ne ovat?

Epätietoinen

VASTAUS: Maassamme julkaistuja ufokirjoja on kaikkiaan 15 teosta (joulukuun alussa 1971). Ne ovat:

Adamski: Olen ollut lentävällä lautasella. Vimana 1962.

Däniken: Vieraita avaruudesta. Kirjayhtymä 1968.

Däniken: Takaisin tähtiin. Kirjayhtymä 1970.

Edwards: Lentävien lautasten arvoitus. Otava 1968.

Fry: Lentävät lautaset kertovat. Vimana 1962.

Khuon: Tulivatko jumalat tähdistä? Kirjayhtymä 1971.

Kolosimo: Toisilta tähdiltä. Kirjayhtymä 1971.

Kuningas: Ufoja Suomen taivaalla. Kirjayhtymä 1970.

Kuningas: Ufojen jäljillä. Kirjayhtymä 1971.

Leslie & Adamski: Lentävät lautaset — onko niitä? I ja II. Vimana 1962.

Lilius—Mustapa: Ihminen ja avaruuden avautuminen. 1967.

Rehn: Lentävät lautaset. Tammi 1968.

Rehn: UFO — uusinta tietoa lentävistä lautasista. Otava 1970.

Telano: Tulemme avaruudesta. Interplantistit ry. 1966.

KOKO SUOMI PUHUU UFOAJASTA

Säästä vaivojasi, aikaa ja rahaa

TILAA UFOAIKA

HÄMMÄSTYTTÄVÄ SISÄLTÖ

lehdessämme jatkuu. Kerro ystävillesikin!

UFOAIKA ilmestyy jokaisen kuukauden 1. päivänä. Tilaukset toistaiseksi ainoastaan oheisella kupongilla helmikuusta vuoden loppuun vain 18 mk. Jotta helmikuun numero saapuisi tilaajalle 1. 2. 1972, on tilauksen oltava konttorissamme viimeistään tammi-kuun 15: p:nä.

NYT ON UFOJEN AIKA

Tilauskupongi

UFOAIKA, PL 914, 00101 HELSINKI 10

Tilaan Ufoajan helmikuun alusta vuoden loppuun

Tilauksmaksun 18 mk suoritan laskun saatuani

Tilaajan nimi

Lähiosoite

Postitoimipaikka

Varmista Ufoajan tulo. Tee tilauksesi jo tänään!